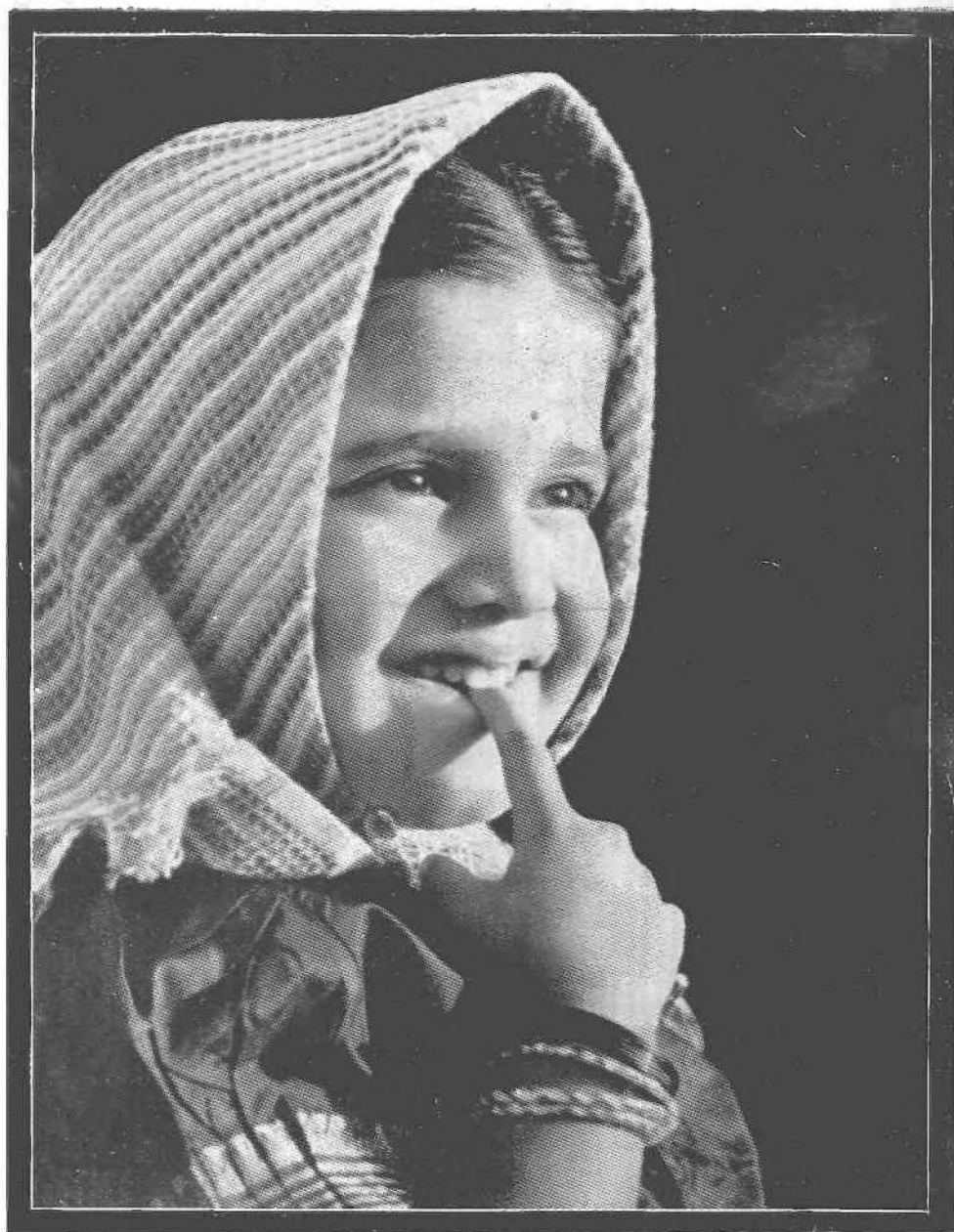

చందమామ

విల్లిల కథల మాసపత్రిక

Chandamama, May '51

Photo by T. Suryanarayan

విజయ వారి

పాతాళభైరవి

Directed by **K.V. REDDI**
B.Sc.(HONS)

Produced by.... **NAGIREDDI & CHAKRAPANI**

ఆరోగ్యానికి, రుచికరానికి

పూజలకు, నివాహాలకు

గడియారం మార్కు

కర్పూరము

ఉపయోగించండి

గోపాలజీ మంత్రిశ్రీకా
మం. గోపాలజీ మంత్రిశ్రీకా

జేబు ప్రెస్ (అచ్చు యంత్రం)

ఇందు హిందీ, ఇంగ్లీషు భాషల అక్షరాలేగాక సరా ముహర్లు తయారుచేసే పద్ధతులు, పేడులు ఉన్నాయి. ఏపేరు అచ్చు వెయ్యాలన్నా ఇదు నిమిషాల్లో తయారైపోతుంది. వెల రు. 5-0-0

పోస్టేజీ 1-4-0 అధనం.

ఎలెక్ట్రిక్ గైడు

ఈపుస్తక నవాయంతో ఎలెక్ట్రిసిటీ లేని రేడియో 15 రూపాయల్లో తయారు చేసుకోవచ్చు. ఎలెక్ట్రిసిటీ సంబంధించిన పనులన్ని నేర్పు కోని నిపుణులైన ఇంజనీయర్లు కావచ్చును. వెల రు. 2-8-0. పోస్టేజీ 0-12-0 అధనం.

Address: SANSAR TRADING CO.

(C. M. M.) P. O. 21, ALIGARH (U.P.)

చందమామ

చందాదారులకు మనవి

చందమామ ప్రతినెల, గతనెలల్లోనే చందాదారులకు పోస్టు చేయబడును. కాపీ చేరనివెడల మొదటి ఆరు తారీఖులలోగా తమ పోస్టాఫీసులో విచారించి, మాకు తెలియ జేయాలి. 10 వ తారీఖు తరువాత వచ్చు కంప్లెంట్లు ఆమోదించబడవు. గడచిన మాసములలో చేరలేదనే కంప్లెంట్లు గమనింపబడవు.

త్వరలో

అనాడు నేటికాగా పెండ్లియాడి
ఈనాడు తెగనాడి, నే పాలునేడు
బాచిగట్టినవాడు తలపెట్టినాడు
ఈ పరాభవము నవే అగ్నివేళువా

స్త్రీ సాహసము

దర్శకత్వము
వేదాంతం రాఘవయ్యన్
రచన, పరిశ్రమ, పాత్రలు..... సముద్రాల ** సంగీతం..... సుబ్బరావున్

నటా ఛాయాగ్రహణం..... రంగా .. కళ..... వారి & గొడగాంకర్...

అంధ్ర, సిడెడ్, నైజాం : పూర్ణా రిలీజు | మైసూర్ : అమృత పిక్చర్స్

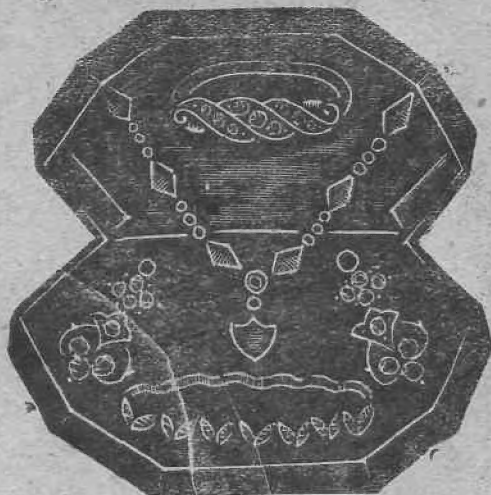
రూ. 5-14-0 కు గోల్డెన్ బంగారు నగలు

స్త్రీలకు అనందమిచ్చే సూతన దిజైన లలో నాలుగు అందమైన అభరణములు గోల్డెన్ బంగారుతో తయారు చేయబడినవి. వన్నె, కొంతయందు అనలు బంగారువలె కనుపించును. అన్ని మతాల వారు ఉపయోగించుచున్నారు. అభరణముల వివరం: ఒక ఒక డైమం గాజులు, ఒక జత చంద్రరేఖ స్ట్రాల్ లోలకులు, ఒక 9 రాళ్ల డైమం ఉంగతం, ఒక నెక్లెస్ చేసు, ఈ నాలుగు అభరణములు ఒక ముచ్చటైన పెట్టెలో అమర్చియున్నవి.

ధర రూ. 5-14-0.

కొలది స్టాక్ మాత్రమే. నేడే వ్రాయండి.

సి. సుష్మా అండ్ కంపెనీ, నాస్తి బాక్సు నెం. 89, మద్రాసు - 1
C. SUSHMA & COMPANY, GOLDEN JEWELLERS, P. O. Box 89, Madras-1

నేషనల్ వారి
ఇన్విపెన్డెన్సు
ట్రాల్ కం పాడర్

THE NATIONAL TRADING CO.
BOMBAY 2 & 391, MINT ST. MADRAS

డోంగ్రేగారి
బాల్ మృతం

బాలహితమైన విద్యలకు వ్యవస్థాపకు.
పండ్లు మొలిచేటప్పుడు అయ్యే విరేచనములు
విరిచి. బలమును ఆరోగ్యము నిచ్చును.

K. T. Dongre & Co., BOMBAY-4

నీవు సంఘానికే బానిస కావు!
సంఘవాక్తి కాదనలేవు!!

**పరలక్ష్మి
రామగోపాల్**
సినిమా...

ప్రకాశ్ వారి

ప్రొడ్యూసర్, డిరిక్టర్
ప్రకాశ్ రావు

రచన
రాపి

కేమెం
రంగ

మ్యూజిక్
విండావల

అధ్యక్ష
కర్త

హరిమాన్.ఎ.ఎ.

భూ ముఖ లావణ్యమొనక మోతన సొంపు

గట్టి గుడిబియ్యమున
గల్గించుకొను విత్తును.
పీచు ప్రమాదము, పుకల్ గుణము
వికటానిరితమునకు పుకల్ లభ్యమైన
కొంతకొంతముకల్గును.

REGISTERED TRADE MARK NO. 100000 - 100000

ది నేషనల్ ప్రెడింగ్ కంపెని
బొంబాయి - 2   మద్రాసు - 1

అప్పుడు దొరుకుచున్నది
అమెరికన్ మోడల్
రోల్ ఫిలిమ్ బాక్సు
కెమెరా

గొప్ప పవర్ లెన్సుల
తోను పూర్ణస్థైర్యమునా
అమృతబడిన అత్యుత్తమమైన ఈ కెమెరా
చాలా చౌక. ప్రాథమికములకూడ చక్కగ
ఉపయోగించవచ్చు. నం. 120 రు ఫిలిమ్
పైన 2 1/2" x 3 1/2" పైజాల్ అద్భుతముగా
ఫోటోలు ఎత్తును. ఫోటోలు తీయు విధానంతో
సహజం రు. 10-3-0. ప్యాకింగ్, పోస్టేజి
లకు రు. 1-8-0 అదనం. కెమెరాకు సరి
పడు లెడర్ కేస్, రు. 3-0-0. నరుకు కొద్దిగ
ఉన్నది. నేడే ఆర్డరివ్వండి. ఉత్తర ప్రత్యు
త్తములు ఇంగ్లీషులోనే జరుపంది.

BENGAL CAMERA HOUSE (108 C. M.)
P. O. 21, ALIGARH, U. P.

బాప్తి పెన్ వర్క్స్ తెనాలి

A SCIENTIFIC ADJUNCT...

Albo-Sang

FOR BALANCED NUTRITION

Price Rs. 1/2: 3/- & 7/6

J. & J. DeChane

RESIDENCY ROAD, HYDERABAD - 50.

‘అల్బో-సాంగ్’ మీ మామూలు

ఆహారమునకు ఇది ఒక శాస్త్రోక్తమైన సహకారి. ఇది త్వరితముగ గొప్ప గుణమునిచ్చు మధురమైన టానిక్కు. దీనిని వాడుటచే అగ్నిమాంద్యమును పోగొట్టుట యేగాక, రక్తమునువృద్ధిజేసి, తూకమును హెచ్చింపజేయును. ఇది పిల్లలకు, పెద్ద

లకు, ఒకే విధముగా గుణమునిచ్చును.

రు. 500 బహుమానము

ఉమా గోల్డు కవరింగు వర్క్సు

ఈ మా మహల్ మ చిల్లీ పట్నము ఉమా జ్యేష్ఠా కవరింగు వర్క్సు పోస్టాఫీసు.

అనలు బంగారు లేకు లోహముపైన అంటించి (Gold Sheet Welding on Metal) తయారు చేయబడినవి. కాదని రుజువు చేసినవారికి రు. 500 బహుమానమివ్వబడును. మేము తయారు చేయు ప్రతివస్తువు ప్యాకింగు పైన “ఉమా” అను ఇంగ్లీషు అక్షరములు గుర్తించి కొనవలెను. బంగారు వన్నె 10 వంతల్వక ములు శ్వాతంత్రీ.

వరిక్ష చేయగోరువారు ఉమా అతరణములను సుహృద్భావకములో వేసిన 5 వివిధములకే బంగారము లేకు వెడలినప్పుడు. ఈ విధముగా వరిక్ష చేసినవారు అనేకమంది మాకు వర్తిపితేల్లు ఇచ్చియున్నారు. 800 దీక్షయును గల క్యాటలాగు ఉచితముగా పంపబడును. ఇతర దేశములకు క్యాటలాగు ధరలమీద 25% అధికము.

N.B.—వస్తువుల వి. పి. పోస్టిలు చార్జీ 0-15-0 మాత్రమే అగును

Tel : “UMA” MASULIPATAM

అతి త్వరలో!

66
17

83

టి.యస్.టి.హం

నవ్వతే నవరత్నాలు

కృష్ణకుమారి....రామశర్మ....సులూచనాదేవి
నిర్మలాదేవి...అశ్వాల...సేత...వంగర...లలిత...పద్మిని
వెంకటేశ్వరరావు...భూదేవి

జైరత్నం....యస్.సోమరరాజన్

144

చందమామ

సంచాలకుడు : చక్రపాణి

వేసంగిసెలవలంటే పిల్లలకు చెప్పలేనిసంతోషం. ఎందుకని? 'మావాడు ఏడాదల్లా కష్టపడి చదివాడమ్మా' అని చెప్పి ఆ అలసట తగ్గటానికి తగిన సదుపాయాలు ఎన్నే చేస్తారు తలిదండ్రులు. మళ్ళీ కొత్త తరగతిలో ప్రవేశించి బాగా చదవటానికి తగ్గ బలమూ, ఉత్సాహమూ చేకూరుస్తారు. విద్యార్థులకే గాక, కొంతమంది ఉద్యోగస్తులకూ, రైతులకూకూడా వేసవి విశ్రాంతినిచ్చే కాలం. దీనినే గ్రీష్మఋతువంటారు. ఒకవంక మంచులుండలు మాడుస్తూవుండగా మామిళ్లుమటుకు ఇప్పుడు ముమ్మరంగా వస్తాయి. మామిళ్లు అనేసరికి ఒక ముఖ్యవిషయం జ్ఞాపకానికి వస్తుంది. వైశాఖంప్రవేశిస్తే కాని మామిడిపళ్లు తాకకూడదనే నియమం ఒకటున్నది. మామిడిలో జీస పొషక పదార్థాలన్నీ కూడుకొని సరిబన పక్వానికి ఈ ఋతువులోనే వస్తుందని శాస్త్రజ్ఞులు చెబుతారు. అందుకనే మనవాళ్లు తొలిఫలాలను పెద్దలకు ఇచ్చి సత్కరించిన తరువాతనే తాము ఆరగిస్తారు. ఈ ఫలాలతోపాటు తాటాకు చిసనకర్రలూ, తీయనిపానకమూ కూడా పంచిపెట్టుతారు. ఇదే మనకు; 'వైశాఖపూజ' అనే పేరుతో ఒక మతాచారంగా యేర్పడివున్నది.

చేసినవారికి చేసినంత

ప్రభువరేణ్యుల దివాణంలో
మదపుటేనుగ ఉన్నదొక్కటి.
తీసుకెళ్తున్నాడు దానిని
ఏటిదరి కొకరోజు మావటి.

ఇంతలోనే విస్ఫమెడపై
హాయిగా కూర్చున్న మావటి
కేసి విసిరారెవ్వరో మరి
పెద్ద కొబ్బరికాయ ఒక్కటి.

చేత దానిని చక్కపట్టుక
పగులగొట్టడమెలాగా అని
చేయసాగా డతడు యోచన
రాయి ఎక్కడ దొరకనందున.

చివరికాతడు విసిగి కొబ్బరి
కాయ ఏనుగ శిరముమీదను
పగులగొట్టాడించుకైనా
తలవలేదా జీవి బాధను.

జ్ఞాపకం ఏనుగులకెక్కువ
తెలివి వాటికి కాదు తక్కువ.
వెంటనే కనిపెట్టగల పని
వానిపై మనకున్న మక్కువ.

రచన :
బైలాగి

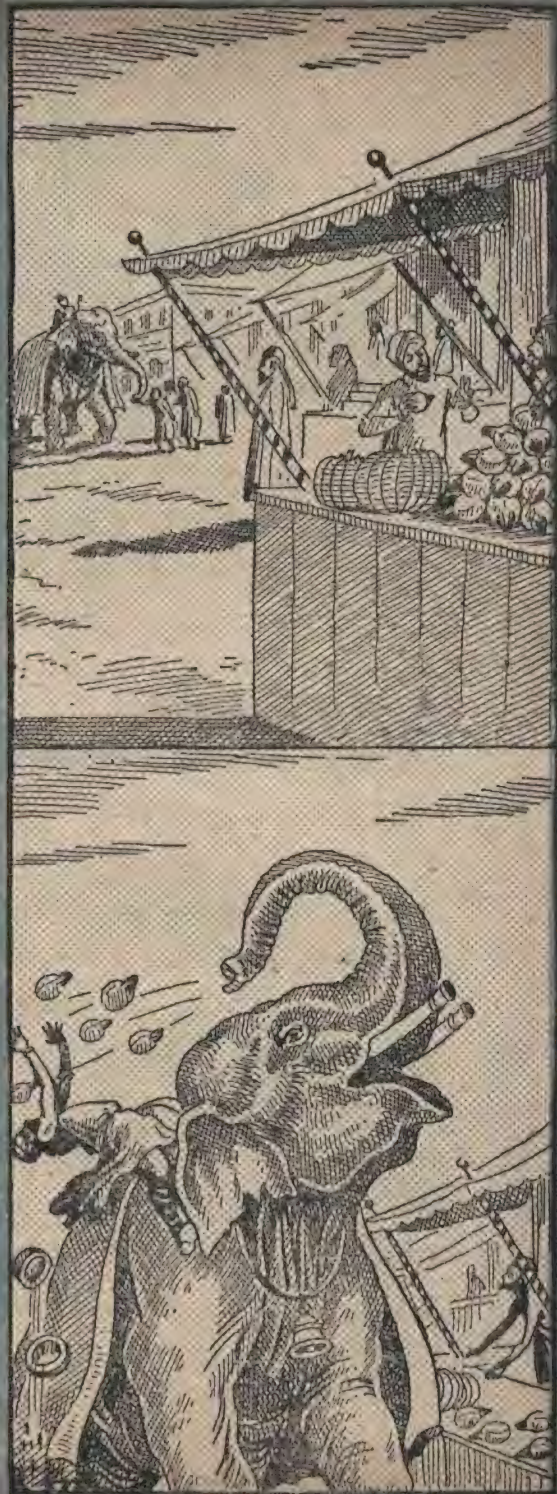
మనసులోనే తలచుకొని ఆ
ఏనుగప్పుడు ఊరుకొన్నది,
కాని మావటిపైన కోపం
దానిమనసున పేరుకొన్నది.

ఒక్కవారం గడచిపోగా
మరల ఏనుగ విధివెంబడి
పోవుచున్నది దాని విపున
కూరుచుని ఉన్నాడు మావటి.

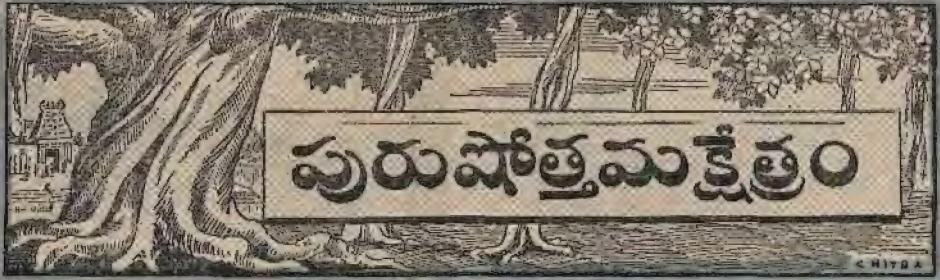
ఇంతలో కనపడిం దేనుగ
కొక్క కొబ్బరికాయలంగడి.
'ఒహో సరి' అని ఏనుగు తొండం
చాచి కాయలు తీసి వడి వడి,

విసరి కొట్టెందలా మావటి
మీద. వాడా దెబ్బతో తల
పగిలి 'హరి! హరి! హరి!' అంటూ
నీల్లి చచ్చాడంతలోపల.

'ఎవడు చేసిన చేటు వాడికి
ఎప్పుడైనా తగలకుండా
ఉండ'దని అంటారు పెద్దలు.
పోదు పాపం పండకుండా.

మాళవదేశానికి ప్రభువు ఇంద్రద్యుమ్న మహారాజు. ఆయన మంచి హృదయం కలవాడు. ప్రజను కన్నబిడ్డలలా చూచు కునేవాడు. గాఢమైన విష్ణుభక్తుడు కావటం చేత ఆయనను 'పురుషోత్తము' డనికూడా పిలుస్తూవచ్చారు.

ఒకప్పుడు పురుషోత్తముడు దేశంలోగల దివ్యక్షేత్రాలన్నీ దర్శించుకురావాలి అను కున్నాడు.

ఈ పుద్దేశంతో ఆయన తన రాజ్యాన్ని మంత్రులకు వప్పగించి, పురోహితుణ్ణి మాత్రం వెంటబెట్టుకొని, బయలుదేరాడు. అనేకమైన ప్రసిద్ధ క్షేత్రాలు దర్శించు కొంటూ పోయిపోయి కొన్నాళ్లకు ఒక చిత్రమైన ప్రదేశం చేరుకున్నాడు. అక్కడ ఎన్నో ఇళ్లున్నాయి. కాని, ఎవరూ నివాసమున్న అలికిడిలేదు. ఒక బ్రహ్మాండ మైన మురిచెట్టున్నది. ఎటుచూచినా అది

పది అమడ దూరం వ్యాపించివున్నది. ఒక చక్కటి దేవాలయం కనిపించింది. ఆ దేవాలయం తలుపులు తీసి చూచాడు. ఆ దేవుడెవరో కాని, పూజాపురస్థారాలు అందు కొంటున్న సందడి లేదు. ఇదేమిటా అని పరిశీలనగా చూచాడు. అసలు ఆ గుడిలో విగ్రహమే లేదు!! ఇది మరి విడ్డూరమని పించింది. ఈ గుడి యేమిటో, అందులో వుండే స్వామి ఎవరో, దీపం ధూపం లేకండా ఆలయం ఎందుకు పాడుబడివుందో ఈ సంశయాలన్నీ మనస్సుకి పట్టి, తల్లడిల్లి పోజొచ్చాడు. ఐతే, ఆ నిర్జన ప్రదేశంలో ఎవరిని అడగటం!

ఇలా వేగిపోతూ పిచ్చివానిలాగా కూర్చునివుండగా, గుడిపక్కనించి పోతున్న ఒక వృద్ధుడు అగవడ్డాడు. పురుషోత్తముడు ఆ వృద్ధుణ్ణి తనపాలిటి దేవునిగా ఎంచి, "మహానుభావా! ఇదేవూరు? ఇంత

నిర్మానుష్యంగా ఉన్నదేమిటి? ఈ గుడి యేమిటి, గుడిలో ఏ విగ్రహమూ లేకపోవడ మేమిటి?” అంటూ ఆత్రంతో ప్రశ్నించాడు.

అందుకు ఆ వృద్ధుడు “అబ్బాయీ! ఆ గొడవంతా చెబుతూ కూర్చోవటం నీకూ నాకూ పని చెరుపే. ఏమంటే ఈ సమస్యను అర్చేవాళ్లు కాని, తీర్చేవాళ్లుగాని ఇంత వరకూ నాకు కనిపించలేదు. కనుక, నీ దారిని నీవు వెళ్లు” అన్నాడు.

ఈ మాట విన్నగానే పురుషోత్తముడికి జిజ్ఞాస మరింత ఎక్కువై, ఏమైనా సరే చెబితేగాని వదిలేది లేదని పట్టు పట్టాడు. అప్పుడు వృద్ధుడు ఇలా చెప్పసాగాడు:

“ఓయి వత్సా!—నీ పట్టుదలకు మెచ్చాను. పైగా నీ ముఖలక్షణాలలో దైవాంశ ఉన్నట్టు గోచరిస్తున్నది. అందు కనే ఈ ప్రదేశాన్ని గురించిన చరిత్ర నీకు వెల్లడించదలిచాను, విను. ఈ ప్రదేశం చాలా మహిమ కలది. ఈ మరిచెట్టుకింద నివసించేవారికి పాపాలన్నీ తొలగిపోయి, సమస్త సుఖములతోనూ తులతూగుతూ వుంటారు. అదుగో ఆ కనుపిస్తూవున్న సరో వరంలో దేవతలు స్నానంచేసేవారట. ఎంతో మంది భక్తులకు కేవలమూ శ్రీ మహావిష్ణువే

అందులో ప్రసన్నమైనాడట. ఉత్తరదిశను అగవడేది కేశవాలయం. ఈ కేశవుణ్ణి దర్శిస్తే స్వర్గమే లభించేదట!

తలవని తలంపుగా ఈ క్షేత్రంలో ఒక రోజున విపరీతమైన సంఘటన జరిగింది. ఏమిటి అంటే—మామూలుప్రకారం నేను గుడిలో కూర్చునివుండగా, మైకం కమ్మి, మేనువాల్చాను. ఒక స్వప్నం వచ్చింది. స్వప్నంలో నారదమహర్షి కనబడి ఒక సమాచారం చెప్పాడు:

‘ఓయి సద్గురూ! ఇంతవరకూ మహిమ లతో కూడుకొని ఉన్న ఈ ప్రదేశంలో గొప్ప మార్పు రాబోతున్నది. ఏమంటే—“ఫలానా

మరిచెట్టుకింద నివసించే ప్రజలందరకూ స్వర్గప్రాప్తి లభిస్తూవున్నదే, మరి వేరే నరక మెందుకు సృష్టించావయ్యా?’ అని బ్రహ్మను ప్రశ్నించారట. ఈ ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పలేక బ్రహ్మ సరాసరి విష్ణుమూర్తివద్దకు పోగా విష్ణువు ‘సరే, ఉపాయం ఆలోచిస్తాలే’ అని చెప్పిపంపాడు. నీవు భక్తుడవు గనుక ఈ రహస్యం వెల్లడించాను’ అనేసి నారదుడు మాయమయ్యాడు.

వెంటనే ఊరివారికి నా స్వప్నకథ చెప్పాను. గుడిలోకి పోయి చూతుముకదా, కేశవుని విగ్రహం కానరాకపోయె !! నారద మహర్షి వచ్చి నాకు కలలో చెప్పిన హంశం

ఇలా ప్రత్యక్షంగా రుజువైనందుకు అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు.

అమరునాడు మళ్ళీ నారదుడు నాకు కలలో సాక్షాత్కరించి,

‘సద్గురూ ! నీవు విచారించకు. మాధవుడు మళ్ళీ వచ్చి గుడిలో ప్రవేశించాలంటే ఒకటే మార్గమున్నది. దేవుని యందు నిండు విశ్వాసమున్న ఎవరైనా తెల్లవారుజామున ఒంటిపాటుగా బయల్దేరి తూర్పుదిశగా చూస్తూ పోతూవుంటే ఈ సరోవరం ఒక బ్రహ్మాండమైన సముద్రంగా మారిపోతుంది. ఆ కాశమంత ఎత్తున అలలు లేచి, భయంకరమైన శబ్దం చేస్తూ వుంటాయి. ఎంతమాత్రమూ చలించక ఆ అలలలోకి దూకాలి. మధ్యని ఒక గొప్ప రావిచెట్టు మునిగివున్నట్టు కనిపిస్తుంది. ఆ చెట్టుకొమ్మలు నరికివేస్తే అప్పుడు పరమేశ్వరుడు ప్రత్యక్షమై, కావలసిన కోరికలు నెరవేరుస్తాడు’ అని చెప్పి అంతర్హితుడయ్యాడన్నాడు.

ఈ స్వప్నకథ విన్న పురుషోత్తమునికి మనసులో ఆరాటం మరి ఎక్కువైంది. “తాతగారూ ! ఇప్పుడే నేను బయల్దేరి వెళుతున్నాను. ఎన్ని కష్టాలైనా ఓర్చి విచిత్ర

దైవమైన ఆ మాధవుణ్ణి ప్రసన్నం చేసుకుంటాను. ఆ స్వామి కటాక్షించి మళ్ళీ అలయంలో ప్రవేశించేవరకూ నేను నిద్రాహారాలకోసం ఆపేక్షించను” అని తన నిశ్చయాన్ని వెల్లడించాడు.

ఇంధుకు వృద్ధుడు “నాయనా! నీలాగే ఈ పూరిలో చాలామంది ఉబలాటపడి ప్రయత్నాలు చేశారు. కాని ఆ భయంకర దృశ్యాలకు తట్టుకోలేక మరలివచ్చేశారు. నేనే వెళదామని అనుకున్నాను. కాని వృద్ధావ్యంవల్ల పోలేకపోయాను. మరో విగ్రహమైనా ప్రతిష్ఠించుదామంటే ఎన్నిసార్లయినా ప్రతిష్ఠించిన విగ్రహం అదృశ్యమైపోతూనే వచ్చింది. కాని నిలవలేదు. కనుక ‘ఈ ప్రదేశంలో ఉండటం ఇక క్షేమం కాదు’ అని ఇళ్లూ వాకిళ్లూ విడిచి ప్రజలంతా మరొక చోటికి పోయారు. ఎన్నివిధాల వాళ్లకి నచ్చజెప్పినా లాభం లేకపోయింది. వినాటికైనా ఒక సమర్థుడు రాకపోతాడా, మళ్ళీ మాధవుని రప్పించలేక పోతాడా అనే నమ్మకంతో, అటువంటి కుతూహలుడికి ఈ వివరాలు చెప్పిపోదామనే వుద్దేశంతో నేనెక్కణ్ణి ఇక్కడే వుండి పోయా”నని చెప్పి ముగించాడు.

ఈ మాట విన్నదే పురుషోత్తముడు మరీ తొందరపడ్డాడు. అప్పుడు వృద్ధుడు ఒక గొడ్డలి తెచ్చి యిచ్చి, అతన్ని ఆశీర్వదించి పంపాడు.

గొడ్డలి బుజాన వేసుకుని బయలుదేరాడు పురుషోత్తముడు. సరోవరము మాయమైంది. గొప్ప శబ్దం చేసికొంటూ లెక్కలేని అలలతో సముద్రం కనబడింది. బ్రహ్మాండమైన అలల మధ్యని ఒక గొప్ప రావిచెట్టు మునిగిపోతున్నట్టు అగుపించింది. ధైర్యంతో అలలమధ్యకు దూకి ఆ చెట్టుకొమ్మలు నరకటానికి ప్రారంభించాడు. సూర్యచంద్రులను పోలిన ఇద్దరు

వివ్యపురుషులు వ్రత్యక్షమై "ఏమయ్యా! నీవెవరవు? ఈ మహావృక్షాన్ని ఎందుకిలా పడకొట్టవేస్తూవు?" అంటూ గద్దించబోగా ఇంతవరకు జరిగిన సమాచారమంతా పురుషోత్తముడు వారికి వినిపించాడు.

అందులో ఒకాయన "అబ్బాయీ! నీ దీక్షకూ అసక్తికీ సంతోషించాము. ఇదుగో ఈయన మహా శిల్పి. నీవు దేనికోసమైతే తపించుతున్నావో ఆ విగ్రహం చేయటానికి ఈయనొక్కడే సమర్థుడు" అని చెప్పి మాయమయ్యాడు.

పురుషోత్తముడు చూస్తూవుండగానే, అతడు నరికిపడవేసిన కొమ్మలతో ఆ శిల్పి మూడు విగ్రహాలు చెక్కి రాజుకి చూపాడు. "భక్తాగ్రేసరా! ఇది శ్రీకృష్ణుని విగ్రహం. ఈయన బలరాముడు. ఈమె సుభద్రా వేవి," అని చెప్పి అంతర్ధానమయ్యాడు.

పురుషోత్తముడు ఆ విగ్రహాలకు సాగిల బడి వేడుకునేసరికి, అందులో కృష్ణ

విగ్రహం నిజరూపంతో ప్రసన్నమై "ఇంద్ర ద్యుమ్నా! నీ పట్టుదలకు మెచ్చాను. ఈ క్షేత్రం నీపేరనే శాశ్వతంగా వుండిపోతుంది. ఈ మర్రిచెట్టుకి నైర్వృతి భాగాన వుండే మండపం దగ్గర నన్ను ఆవాహనం చేసి, ఆషాఢమాస శుక్లపక్షంలో పంచమి తిథి మఖా నక్షత్రమందు ప్రారంభించి ఏడు రోజులు దీక్షగా పూజించినవారికి పునర్జన్మ లేదు. నీవు పదివేల తొమ్మిదివందల యేళ్లు పాలించి తరువాత పరమపదం చేరుకో గలవు" అని చెప్పి అదృశ్యుడైనాడు.

ఇంద్రద్యుమ్నుడు అతి వైభవంతో ఆ మూడు విగ్రహాలనూ తీసుకపోయి గుడిలో ప్రతిష్ఠింపించాడు. భయంకరమైన సముద్రం మాయమై, మహిమగల సరోవరం మళ్ళీ ఎప్పటిలాగా ఏర్పడి ప్రజలకు క్షేమం చేకూరింది. అప్పటినుంచీ ఈ 'పురుషోత్తమక్షేత్రం' మన దివ్యక్షేత్రాలలో ఒకటై వున్నది.

11

[రాక్షసుణ్ణి గురించిన రహస్యం తెలుసుకున్నాముగదా అని సంతోషించేటంతలో మన కవలలు ఎలా పట్టుబడిపోయినదీ, ఆ తర్వాత వాళ్లు రాక్షసుడి మోసంలో పడి ఎలా శిలాప్రతిమలుగా మారిపోయినదీ, క్రిందటి నెల చదివారుకదా? ఆ తర్వాత—]

రాక్షసుడిచేతిలో కవలసోదధులు చిక్కి పోవటమూ, ఆ తర్వాత వాడి తమ్ముడు వాళ్ళన్ను తన వెంట తీసుకుపోవటమూ, యిదంతా కొలనులో హంసలరూపంలో వున్న రాకుమార్తెలు చూస్తూనే వున్నారు. రాక్షసులిద్దరుకూడా గమనించని విషయంకూడా వాళ్లు చూచారు. అది ఏమిటి అంటే ఉదయనుడు డబ్బీతిని తెల్లభస్మం మీద చల్లుకోబోయేసరికల్లా రాక్షసుడు రావటం జరిగింది. ఆ తొందరపాటులో భస్మం చల్లుకోలేకపోగా డబ్బీ కాస్తా క్రింద పడిపోయింది. దాన్ని తిరిగి తీసుకుందామంటే వీలుగాక అక్కడే వదిలేశారు.

రాక్షసులు ఎవరిదారి న వారు వెళ్ళి పోగానే రాకుమార్తెలు కొలనులోంచి బైటికి వచ్చి ఆ డబ్బీకొసం వెతికారు. కాని అది కనుపించలేదు.

ముగ్గురూ ఆశ్చర్యపోయారు. "ఇదేమిటి చిత్రంగా వున్నదే! ఆ డబ్బీని మనం ముగ్గురం చూస్తూనేవుంటిమి కదా? ఎలా మాయమయివుంటుంది? ఇక్కడే ఎక్కడో ఉండివుందా లి. వెతుకుదాం రండి" అన్నది సుహాసని.

అలాగే వాళ్లు ముగ్గురు చుట్టుప్రక్కల వెతుకుతూపోగా కొలనుకు చాలాదూరాన ఒకచోట డబ్బీ కనుపించింది.

‘శం ద మా మ’

తీసుకురావాలి. ఇది ఒకలా చెయ్యవచ్చు. మనమందరము కలిసి వాడిదగ్గరికి పోయి, నృత్యం చేసి చూపుతామని నమ్మించుదాం. ఇలా మనలో వెళ్లదలిచిన ఎవరో ఒకరు కొంత మంత్రజలాన్ని తీసుకువెళ్లి, ఆ కుర్రవాళ్ల శిలాప్రతిమలమీద చల్లి వాళ్లకి మామూలు స్వరూపాలు తెప్పించాలి. రాక్షసుడి కంటపడకుండా ఒకళ్లం అక్కడే వుండిపోయి ఈ పని చెయ్యవచ్చు. తర్వాత ఏమి చెయ్యటమా అనేది కుర్రవాళ్లనే సంప్రతించవచ్చు” అన్నది.

ఇక వాళ్లు డబ్బీని ఎక్కడ దాచటమా అని. అలోచించి అలోచించి, చివరకు కొలను ఒడ్డునే ఒకచోట చిన్న గుంటత్రవ్వ దానిలో కప్పెట్టారు.

ఆ క్షణం మొదలుకొని వాళ్లు కవల సోదరులను రక్షించే మార్గం ఏమిటా అని అలోచించసాగారు. చివరకు ఒకనాడు సుకేశిని, “నాకు ఒక ఉపాయం తోచింది చెప్పనా?” అన్నది.

ఇది విని సుభాషిణీ, సుహాసినీ ఏమిటా ఉపాయం?” అని ఉత్సాహంతో అడిగారు.

అప్పుడు సుకేశిని—“ఎలాగైనా రాక్షసుణ్ణి అక్కడనుంచి కదిపి యివతలకు

ఇదివిని సుహాసినీ, “వాడేం సామాన్యడా మన టోపిలో పడటానికి. ఒకవేళ మనం వాణ్ణి టోపివేసి అక్కణ్ణించి యివతలకు తీసుకురాగలిగినా. వాడి భవనంలో వుండి వాడి కన్ను కప్పి ఇంత చెయ్యటం మాటలా? మనంకూడా చిక్కిపోయామా అంటే మన సంగతి ఆ కుర్రవాళ్ల సంగతి మనవాళ్లకు తెలిసే అవకాశం కాస్తా పోతుండే. ఈ ఉపాయమేమో బాగానే వుంది, కాని అచరణమటుకు అసాధ్యమని విస్తున్నది” అని అన్నది.

అందుకు సుకేశిని—“సరేలే. ధైర్యం లేకపోతే ఎవరూ ఏపని చెయ్యలేరు.

అపాయంలో చిక్కుకుంటామని చెప్పి రక్షించకుండా ఉండగలమా?" అన్నది. సుహాసిని, సుభాషిణి బెనోసన్నారు.

మర్నాడు కొలనులోవున్న హంసలన్నీ ఒడ్డుకి వచ్చినై. రావటంతోటే వాటికి మనుష్యాకారాలు వచ్చినై. మనరాకుమార్తెలకు మల్లనే వాళ్లంతా రాక్షసుడి చేతిలో చిక్కిపోయినవాళ్లే. వాళ్లలో అడవిల్లలు వున్నారు, మగపిల్లలూ వున్నారు.

మగపిల్లలందరినీ కొలనులోకి తిరిగి వెళ్లిపామ్మన్నది సుహాసిని. అలాగే వాళ్లు వెళ్లిపోయారు. తక్కినవాళ్లంతా అడవిల్లలే. వాళ్లంతాచేరి, అటోటలో వుప్పులు కోసుకుని చక్కా అలంకరించుకుని పాడుకుంటూ, రాక్షసుడి భవనంవైపుకి రాసాగారు.

ఈ సందడి చెవినిపడేసరికి రాక్షసుడే వాళ్లకు ఎదురువచ్చి, “ఇదేమిటి? యిలా బయలుదేరా రెక్కడికి? నా మీద దాడి చేద్దామనా?” అన్నాడు చిద్విలాసంగా.

అందరిలోకి ముందున వున్న సుకేశిని “నీ అంతటివాడిపైన దాడి చెయ్యటం ఎవరి తరం? క్రొత్తగా చిక్కిన ముగ్గురు కుర్ర వాళ్లూ ఏమైపోయారో చూతామని వచ్చాం” అన్నది.

అందుకు రాక్షసుడు పగలబడి నవ్వుతూ “ఏమవుతారు? అంతకుముందు వచ్చిన వాళ్లే మయ్యారో, వీళ్లూ అంతే. ఏం, చూస్తారా?” అంటూ భవనంలోకి వెంట బెట్టుకువెళ్లి కవలసోదరుల శిలాప్రతిమలు వరసన ఒక్కొక్కటిగా చూపాడు.

వాటినిచూస్తూ సుకేశిని, “బాగానే వున్నది నీవుద్యోగం. కాని, నాకొక సందేహం తీర్చు. యింతమందిమీ కలిసి మెలిసి వుంటున్నా ఈ నిర్బంధంతో ప్రాణం విసిగి పోయి, మీ అన్న చేయదలుచుకున్న బలి త్వరగా అయిపోతే బాగుండునే అనిపిస్తున్నది మాకు. అటువంటిది నువ్వు ఒక్కడివి ఈ

శిలాప్రతిమలమధ్య విసుగూ విరామం లేకుండా విల్లతరబడి ఎలా కాపలా కాస్తున్నావయ్యా?” అని నిబ్బరంగా అడిగింది.

అందుకు రాక్షసుడు—“నాకుమాత్రం విసుగెత్తటం లేదనుకున్నారా? కాని ఏం చేయటం? ఈ చోటువిడిచి వెళ్లానో మిమ్మల్ని బలియివ్వటానికి ముందు నన్నే హతమారుస్తాడు మా అన్న. ఏమీ తోచక నేనూ సతమత మవుతూనే వున్నాను” అని మనసులో బాధ వెలిపుచ్చాడు.

వెంటనే సుకేశిని అందుకున్నది—
“ఎంతసేపని యిలా? పోనీ కాస్సేపు మాతోపాటు వచ్చి కులాసాగా ఉండ

కూడదా? నీకు ఆనందం కలిగేటట్టు అటలాడతాం, పాటలు పాడతాం. మాకూ కొంత ఊసుపోతుంది. రా, చూడుగాని తమాషా” అని హుషారీ చేసింది.

“అమ్మయ్యా! ఈ భవనం విడిచి వచ్చేయటమే? విసుగంతవాణ్ణి నేను కాపలా కాస్తుండగానే నా కళ్లల్లో దుమ్ముకొట్టి ఈ కుర్రవాళ్లు ఎలాగో ప్రవేశించారే, భవనం వదిలితే మరేమైనా వుందా?” అన్నాడు.

“అ—నీ భ్రమగాని యిక్కడికి ఎవరు రాగలుగుతారు? వచ్చారే అనుకో. నీచేతిలో చిక్కక ఎక్కడికి పోగలరు? పోనీ మాలో ఒకరు నీబదులు కాపలా కాస్తూవుంటాము. కాస్సేపు కులాసాగా కాలక్షేపం చేసి, తిరిగి నీ ఉద్యోగానికి నువ్వు పోదువుగాని” అన్నది సుకేశిని. ఈ మాట రాక్షసుడికి నచ్చింది.

“మరేజే నాబదులు కాపలా కాసేది ఎవరు?” అని అడిగాడు.

సుకేశిని సుహానినివైపు అట్టై చూసి, “మరెవరోనా? మా అక్కే ఉన్నది” అన్నది. ఆప్రకారమే సుహానిని భవనంలో వదిలి వాళ్లు కొలనువైపుకి బయలుదేరారు.

కొలను ఒడ్డున వాళ్లు రాక్షసుణ్ణి మధ్య కూర్చోపెట్టి చుట్టూ చేరి నృత్యం చెయ్య

సాగారు. వాళ్ళ ఆటపాటలకు రాక్షసుడు తన్మయుడై “రోజూ యిలా కాలక్షేపంచేస్తే బాగుండునే” అన్నాడు.

రోజూ ఎవరో ఒకరు రాక్షసుడిబదులు కాపలా కాస్తుండటమూ, వాడు ఆటపాటలకు ఆనందించటమూ అలవాటైంది.

నాలుగురోజులు గడిచేసరికి, అంతకు మునుపు భవనంవిడిచి రావటానికి భయపడే రాక్షసుడు, యిప్పుడు తనంతట తనే వచ్చి రాకుమార్తెలను రఘునటం మొదలు పెట్టాడు. ఇది చూచి సుకేశిని తన పాచిక పొరిందికదా అని సంతోషించింది.

ఇంతవరకూ బాగానే వుంది. పోతే, కవలల శిలాప్రతిమలను మంత్రజలంతో మామూలు మనుష్యులుగా మార్చివేయాలి. జలం తీసుకురావాలంటే ఏదైనా ఉపకరణ ఉండాలి. పోనీ పాత్ర ఎక్కడైనా సంపాదించి తెచ్చి, దానితో జలం తీసుకవద్దామా అంటే ఉన్నపాటున రాక్షసుడికి వట్టుపడి పోతారేమో! మరేమిటి గత్యంతరం? మళ్ళీ ఆలోచనపడింది. ఐతే,—సుకేశిని వంటి తెలివిమంతురాలికి ఇదొక ఘనకార్యమా!

మర్నాడు రాక్షసుణ్ణి పిలుచుకురావటానికి వెళ్లేముందు సుకేశిని తోటలోకి

పోయి మంత్రజలంతో తనచీరెచెంగు ఒకటి బాగా తడుపుకొన్నది. రెండో చివర కొలను నీటితో తడుపుకొన్నది.

ఇలా తయారైన సుకేశిని రాక్షసుడి దగ్గరకు వెళ్ళి, “యివాళ్ళ కాపలాకాయటం నాపంతు. నేను లేకుండా మావాళ్ళ ఆటపాటలు నీకు ఎలా నచ్చినయ్యో వచ్చి నాకు చెప్పాలినుమా” అన్నది. “అలాగే” అంటూ రాక్షసుడు క్షణమైనా అక్కడ నిలవకుండా కొలనుకి బయలుదేరాడు. వాడు వస్తుండటం చూచి కొలనులోని రాకుమార్తెలు వెంటనే ఆటపాటలలో మునిగిపోయారు.

రాక్షసుడు భవనం విడిచి వెళ్లిన మరుక్షణమే సుకేశిని, సోదరుల శిలాప్రతిమలపైన చీరెచెంగుతో తెచ్చిననీటిని పిండింది. వెంటనే వాళ్లకి మామూలు స్వరూపాలు వచ్చేసి—“ ఇదేమిటి? యిక్కడికెలా వచ్చావ్? వాడేమయ్యాడు?” అన్నారు అశ్చర్యపోతూ.

అప్పుడు సుకేశిని తను వన్నిన వన్నాగం విప్పి చెప్పి, “వాడు ఆటపాటలలో పరవశుడైవున్న సమయంకనిపెట్టి, పొంచి, హతమార్చేయాలి. అలోచించండి ఉపాయం” అని వేగిరపెట్టింది.

“ఎలా సాధ్యం? ఆ భస్మంకూడా పోగొట్టుకున్నామే?” అన్నాడు ఉదయనుడు.

భస్మంసంగతి సుకేశిని మరిచేపోయింది. వాళ్లు ఈ సంగతి గుర్తుతేగానే “అన్నట్టు అవును. ఒకలాచేద్దాం. ఇవ్వాళ్లకి మిమ్మల్ని శిలాప్రతిమలుగా చేసిపోతాను. రేపు వచ్చేటప్పడు భస్మంకూడా తెస్తాను” అన్నది.

ఇందుకు సోదరులు చాలా సంతోషించారు. వెంటనే సుకేశిని కొలను నీటితో తడిపిన చీరెచెంగు పిండి, వాళ్ల నోళ్లలో పోసింది. యథాప్రకారం వాళ్లు శిలాప్రతిమలుగా మారిపోయారు.

చందమామ

ఇంతలో రాక్షసుడు అక్కడికి వచ్చేసి,
“ఎలాగైనా నువ్వు వుంటేనేమజా. ఇవాళ
అంతా చప్ప చప్పగా వుంది”. అన్నాడు
సుకేశినితో.

“నిజంగా? ఎగతాళి చేస్తున్నావ్? బతే
రేపు నేను సభలో వుంటాతే. మా అక్కనే
యిక్కడ కావలాకు పంపుదాం” అంటూ
తిరిగి కొలనువద్దకు వచ్చి చేరుకున్నది.

తర్వాత రాకుమార్తెలు ముగ్గురూ కలిసి
భస్మాన్ని తీసుకురావటానికి వెళ్లి గుంట
తవ్వచూడగా డబ్బీ కనపడకపోయే!
ఏమి చెయ్యటానికి వాళ్లకి పాలుపోయింది
కాదు. “అప్పుడు సుకేశిని, “విచారిస్తూ
కూర్చుంటే ప్రయోజనం ఏమున్నది?
ఇవాళ భవనం కావలాకు నువ్వు వెళ్లు.
యిలా యిలా జరిగిందని కుర్రవాళ్లకు
తెలియజెప్పు. ఆపైన వాళ్లు చెప్పినట్లు
చేద్దాం” అని చెప్పి సుభాషిణిని పంపింది.

సుభాషిణి కూడా మంత్రజలంతోనూ,
కొలనుజలంతోనూ చీరచెంగు తడపుకొని
భవనానికి వెళ్లి, రాక్షసుణ్ణి విడుదలచేసి
పంపింది. వాడు వెళ్లిపోగానే సుభాషిణి చీర
చెంగునుండి నీటిబొట్టు శిలాప్రతిమలపైన
వేసింది. కాని పాపం ఆ తొందరలో సుభా

షిణి మంత్రజలంతో తడిసిన చెంగు పిండ
టానికి బదులు కొలనునీటితో తడిసిన
చెంగు పిండింది. అందుచేత శిలాప్రతి
మలకు మామూలు స్వరూపం రాలేదు.
“ఆరే! ఎంత పొరపాటు జరిగింది”
అనుకుంటూ సుభాషిణి ఈసారి మంత్ర
జలాన్ని పిండింది. వెంటనే సోదరులు
అసలురూపాలతో లేచారు.

అప్పుడు సుభాషిణి, భస్మం మాయం
కావటం సంగతి చెప్పి, జలం వాడటంలో
తనుచేసిన ప్రమాదంకూడా వెల్లడించింది.

అందుకు ఉదయనుడు, “ఇదంతా
చూడగా, మనం తలపెట్టినపని ఏదీ జయ

ప్రదం కాదని తోస్తున్నది. లేకపోతే అడుగుతున్నా ఈ అవాంతరా లేమిటి?” అన్నాడు నిస్పృహతో.

మధ్యలో నిశీధుడు అడ్డపడి. “జయప్రదం కాకపోవడమేమిటి. దేవుడు మనల్ని పరిక్షిస్తున్నాడు; అంతే. ఇంతమాత్రానికే జడిసిపోవటమా?” అన్నాడు.

“సరే, వాడు తిరిగి భవనం చేరుకొనే సరికల్లా మనం తప్పించుకొని పోవాలి. లేదా,...” అని ఏమో చెప్పబోతుండగా—

సుభాషిణి అడ్డుతగిలి, ‘నాకు ఒక ఉపాయం తోస్తున్నది. ఇక్కడ వుండే ఆ ప్రతిమలలో మూడింటిని తెచ్చి మీ స్థానాల్లో వుంచుదాం. వాడు ఏనుగంత మనిషేకాని ఋత్రమాత్రం వత్తి మట్టిఋత్ర. కాబట్టి ప్రతిమలు మార్చిన సంగతి వాడు చచ్చినా కనిపెట్టలేడు. మీరు బైట ఆ పొద చాటున దాక్కండి. వాడు భవనంలోపలికి

పోగానే మీరు మా దగ్గరికి వచ్చేయండి. చూదాం తర్వాత సంగతి” అన్నది.

సుభాషిణి చెప్పిన ఈ ఉపాయం బాగుందంటే బాగుందన్నారు మన కవల సోదరులు. ఇంకా ఆలస్యం ఎందుకని ఆ వెంటనే నలుగురూ చేరి మూడు శిలాప్రతిమల్ని తెచ్చి తమస్థానే వుంచి, బయటకు వచ్చి ఒక పొదచాటున నక్కి వున్నారు.

కొంచెంసేపటికల్లా రాక్షసుడు తిరిగివచ్చి సుభాషిణిని విడుదల చేశాడు. వెంటనే సుభాషిణి కవల సోదరులున్నచోటికి వెళ్లి వాళ్లతోసహా కొలను చేరుకున్నది.

[యింతకాలమూ తమను ఇతరుల కంటికి కనుపించకుండా చేసి, ఉపయోగపడుతూవచ్చిన ఆ భస్మం కాస్తా పోయినతర్వాత కవలసోదరులు ఏమి చిక్కులకు గురి అయ్యారు? వాళ్లు తనని టోపీవేసి ఉడాయించిన సంగతి రాక్షసుడు కనిపెట్టగలిగాడా?—మొదలైన చిత్రాలు వచ్చేనెల]

పూర్వకాలమందు వారణావతమనే రాజ్యానికి బ్రహ్మదత్తుడు ప్రభువుగా ఉండేవాడు. ఆయన బలశాలి. అపరిమితమైన రాజ్యకాంక్ష కలవాడు. తనను ఎదిరించలేవని తోచిన చిన్న రాజ్యాలు ఎన్నిటినో కొల్లగొట్టి జయించాడు. ఐనా తృప్తి తీరలేదు.

ఒకప్పుడు పాపం, చేరువనే చిన్నదైన కోసలరాజ్యంపై దండెత్తి సులువుగా హస్తగతం చేసుకున్నాడు. కోసలకు అధిపతి దీర్ఘహేతి. బలవంతుడు పైబడినప్పుడు చిన్నరాజు చేయగలదేమున్నది? గర్భవతిగా ఉన్న భార్యతో సహా వలాయన మైపోయి మారువేషంతో ఒక శిల్పకారుని ఇంట కాలక్షేపం చేయసాగాడు.

బ్రహ్మదత్తుడు కోసలరాజ్యాన్ని జయించాడే కాని, అనందం కనబడలేదు. ఎందుచేతనంటే దీర్ఘహేతి యితర రాజులంత భీరువు కాదు. శౌర్యపరాక్రమాలకు అతని

వంశం పెట్టింది పేరు. 'యితర చిన్నరాజులంతా ఒకయెత్తు. ఈ దీర్ఘహేతి ఒకయెత్తు. ఇతనిని వెతికిపట్టి హతమార్చి తీరాలి' అని నిశ్చయించుకుని బ్రహ్మదత్తుడు రాజ్యం నలువైపులకు చారులనుపంపాడు.

అక్కడ దీర్ఘహేతి—అజ్ఞాతంగా శిల్పకారునియింట వుంటున్నప్పుడే భార్య ప్రసవమై మగపిల్లవాణ్ణి కన్నది. అప్పుడు దీర్ఘహేతి "దేముడు మనని పరీక్షిస్తున్నట్లున్నాడు. ఇప్పుడు చెయ్యవలసిందల్లా ఒక్కటే. రాజభటులకు చిక్కటం ఎలాగూ తప్పదు. కనుక పిల్లవాడైనా బ్రతికేమార్గం చూడాలి" అని నిశ్చయించుకున్నాడు. పిల్లవాడికి 'దీర్ఘాయువు' అని పేరుపెట్టి, అతనిని దూరప్రాంతాన ఒక విప్రునియింట వప్పగించారు. కుమారుణ్ణి వదిలివస్తూ, తన ఖడ్గాన్నికూడా అక్కడ వదిలి, "వీడు పెరిగి పెద్దయ్యాక దీనిని యివ్వ"మన్నాడు.

దీర్ఘహేతి భయపడినట్టుగానే మరికొద్ది రోజులకల్లా చారులువచ్చి అతనిని భార్యతో సహా పట్టవేశారు. “ఆ బుడుతడెక్కడ?” అని గద్దించి అడిగారు. “నేను చెప్పను” అన్నాడు దీర్ఘహేతి.

“ఊ...ఎలా చెప్పవో చూదాం పద రాజుగారివద్దకు” అంటూ వాళ్లని బంధించి తీసుకుపోయారు. వాళ్లని చూస్తూనే బ్రహ్మదత్తుడు, “కుర్రవాడేదయ్యా” అన్నాడు.

అందుకు దీర్ఘహేతి ‘నీకు కావలసిన దల్లా నా రాజ్యం. అది కాస్తా కాజేశావు. అప్పటికి తప్పైలేక మమ్మల్ని బంధించావు. కావాలంటే మా ప్రాణాలు తీసుకో.

ఏ పాపమూ ఎరుగని పసికూన సంగతి నీ కెందుకు?” అన్నాడు.

బ్రహ్మదత్తుడు— “మీ ప్రాణాలతో నాకు పనేమిటి? మీ వంశాంకురం లేకుండా చెయ్యాలి. నీ కొడుకుజాడ చెప్ప. అలా ఐతే మిమ్మల్ని బంధిస్తానేగాని ప్రాణాలు తీయను” అన్నాడు. “చెప్పను. ఇష్టమొచ్చినట్టు చేసుకో” అన్నాడు దీర్ఘహేతి.

మారు ఆలోచన లేకుండా నిరపరాధులైన ఆ దంపతులను నిర్దాక్షిణ్యంగా చంపించివేశాడు బ్రహ్మదత్తుడు.

అజ్ఞాతంగా దూరదేశాన పెరిగి పెద్ద అవుతున్న దీర్ఘాయువుకు ఈ సందర్భాలన్నీ చెవినిబడినై. బ్రహ్మదత్తునికి ఎలా శాస్త్రచేయటమాలని అతనిహృదయం వేగిపోతున్నది.

బ్రహ్మదత్తుడు దీర్ఘాయువుజాడ తీయలేకపోతిమే అని భయంతోనూ, బెంగతోనూ మనస్తాపితంలేక కుమిలిపోజొచ్చాడు.

దీర్ఘాయువు పేరు మార్చుకుని, బ్రహ్మరుద్రులుసైతం తనను ఫలానా అని కనిపెట్టసాధ్యంకానివిధంగా మనులుకుంటూ వచ్చాడు. నెమ్మదిగా బ్రహ్మదత్తుని కొలువులో ప్రవేశించి అశ్వశాలలో పనిచేయ నారంభించాడు.

అతని వినయవిధేయతలు, ప్రజ్ఞాధిక్యతలు త్వరలోనే ప్రభువు దృష్టిని ఆకర్షించినై. ఆస్థానంలో ఆందరకూ తలలో నాలుకగా సంచరిస్తూవున్న అచిన్నవానిని ఎదుటికి రప్పించి కొంచెం సేపు సంభాషించేసరికే బ్రహ్మదత్తుడు ఉప్పొంగిపోయి దీర్ఘాయువుకి ఒక గొప్ప ఉద్యోగమిచ్చాడు.

అంతే కాదు. దీర్ఘాయువు బ్రహ్మదత్తునికి పంచప్రాణాలలో ఒక ప్రాణమయ్యాడు. నిమిషముసేపైనా బ్రహ్మదత్తుడు అతనిని విడిచిపెట్టి ఉండలేనంత మమత కుదిరిపోయింది. ఇలావుండగా ఒకరోజున రాజు దీర్ఘాయువును వెంటబెట్టుకుని వేటకు వెళ్లాడు. పరివారా న్నంతటినీ ఒకచోట వదిలి, వీరిద్దరుమాత్రం చాలా దూరం నడిచిపోతూవుండగా కొంతసేపటికి బ్రహ్మదత్తుడికి అలసటవచ్చి, దీర్ఘాయువు తొడమీద తల పెట్టుకుని గాఢనిద్రలో మునిగాడు.

బ్రహ్మదత్తుడు ఆదమరచి నిద్రిస్తూవున్న ఆ సమయంలో దీర్ఘాయువుకు అనేక మైన ఆలోచనలు పోయినై. “అకారణముగా నా తండ్రి రాజ్యాన్ని లాక్కొన్న ద్రోహి పిడు. రాజ్యానికేమి? ఐశ్వర్యాదులు

రావచ్చు, పోవచ్చు. నిర్దేశులైన నా తల్లిని తండ్రిని నిష్కారణంగా పాట్లను పెట్టుకొన్న హంతకుడు! ఇటువంటి పరమ దుర్మార్గుణ్ణి ఏమి చేస్తే పాపమున్నది! వీడిని సంహరించటంతో ఒక మహా పాతకుడి భారం భూదేవికి తగ్గించటమే గాక, వీడి దుండగాలకు పాల్పడిన చిన్న చిన్న రాజులెంతోమందికి ఉపకారం చేయగలుతాను. నిమిషమైనా ఇక జాగుచేయకూడదు...” అనుకొంటూ ఆవేశంతో చర్రున కత్తి దూశాడు! కాని, మరుక్షణమందే తండ్రి చెప్పినమాట యేదో మెరుపులా మెరిసి కత్తి మళ్ళీ ఒరలో దోపివేశాడు.

ఇంతలో రాజు ఉలిక్కిపడి లేచి, భయకంపితుడై చూస్తూ కూర్చున్నాడు. దీర్ఘాయువు 'ఏమిటిది ప్రభూ!' అని అడిగాడు. అశ్చర్యంగా. అందుకు బ్రహ్మదత్తుడు “ఇదేనోయి నేస్తం! ఇది ఒక్కటే నా జీవితంలో పట్టుకొన్న పీడ. నాకు ఒకే ఒక బద్ధశత్రువున్నాడు. ఆ బాలుని పేరు దీర్ఘాయువు. వాడు నాపైన పగపట్టి ఉన్నాడట! చారులు నాకీ వర్తమానం చెప్పినప్పటినుండి అంతులేని మనోవ్యథ పొందుతున్నాను. కన్నుమూసినా తెరచినా నాకొక బాలుని స్వరూపం కనబడుతూవుంటుంది. వాడు భయంకరరూపం తాల్చి, కత్తిదూసినన్ను సంహరించబోతున్నట్టు కలలు గంటూవుంటాను. ఇప్పుడూ అటువంటి కల రావటంవల్లనే ఉలిక్కిపడ్డాను” అని తను దీర్ఘహేతిని పిడించిన విధము అక్షరమైనా పొల్లుపోకుండా దీర్ఘాయువుతో చెప్పి వేశాడు.

“రాజా!”—అని పిలిచాడు దీర్ఘాయువు. తలయెత్తి చూచాడు రాజు. దీర్ఘాయువు ఒక్కసారి కత్తిదూసి, “బ్రహ్మదత్తా!—నీవు కలలు గంటున్న ఆ దీర్ఘాయువు వీడే! నీవు చేసిన ద్రోహానికి శాస్తి చేయటానికే వీడు నీ ఆస్థానంలో ప్రవేశించింది. నీ ప్రాణాలు వీని చేతిలో ఉన్నవి. కావాలంటే వానిని తీసివేయటం క్షణం పట్టదు. కాని నాతండ్రి చెప్పినమాట తరుణంలో జ్ఞాపకం రావటంచేతనే నీవింకా బ్రతికిఉన్నావు. ఇంతటినుండి దీర్ఘాయువు నీకు శత్రువు కాడు. వానివల్ల నీకు హాని జరుగబోదని మాట యిస్తున్నా...” అని చెబుతూ తండ్రి పేరుతోవున్న కత్తి చూపించాడు.

ఈ మాట వింటూనే బ్రహ్మదత్తుడు “దీర్ఘాయూ!—ఇంతటి ఉదారుడా నీ తండ్రి! అటువంటి మహానుభావుణ్ణా చంపి వేశాను!!” అంటూ బాలుని కొగిలించుకుని అతని ఒడిలో మూర్చిపోయాడు.

విజయవాడ గవర్నరుపేటలో గవర్రాజుకి చాలా ఇళ్లున్నై. తను ఒకమేడలో ఉంటూ తక్కిన యిళ్లన్నీ అద్దెలకు ఇచ్చాడాయన. వాటిల్లో పెద్ద పెరడున్న చిన్న యిల్లోకటి ఉండేది. అందులో శోభనాద్రిఅనే బడి పంతు లొకాయన నెలకు పన్నెండు రూపాయలు అద్దెయిచ్చి కాపురం ఉండేవాడు.

శోభనాద్రి భార్య నర్సమ్మగారికి అయిల్లు అన్నివిధాలాసదుపాయంగానేఉంది గాని పెరట్లోఉన్న పెద్ద జువ్విచెట్టుమాత్రం ఆమెకు అదుటు కలిగించింది. 'జువ్వి చెట్టుంటే దెయ్యాలు చేరతాయి. దెయ్యా లంటే నాకు తగని భయం. కనుక, గవర్రాజు గారితోచెప్పి చెట్టు కాస్తా కొట్టించి వెయ్యండి' అన్నదామె.

'దెయ్యా లూలేవు, భూతాలూ లేవు. ఇప్పుడా చెట్టు కొట్టించాలంటే బోలెడవు తుంది. ఈ ఖర్చుకి గవర్రాజుగారు వప్పు

కుంటాడా? ఊరుకో' అని సముదాయించాడు శోభనాద్రి.

అన్నాడే కాని నర్సమ్మగారికి జువ్వి చెట్టుంటే భయం అలాగే ఉండిపోయి చీటికి మాటికి ఆవిడ ఆ మాట తెస్తూనే ఉంది. ఆఖరికాయన ప్రాణం విసిగి ఒక నాడు గవర్రాజు గారితో తన భార్యకున్న భయం చెప్పి, ఆ చెట్టు కొట్టించివేయవలసిందని కోరేడు.

అందుకు గవర్రాజు, 'అలాగే కొట్టిం చేద్దాం. ఇంతకూ అది ఏమంత పనికొచ్చే ఫలవృక్ష మేమీ కాదుగదా' అని వప్పు కున్నాడు. చెట్టు కొట్టడానికని కూలివాళ్లకు కబురు చేశాడుకాని అప్పట్లో వాళ్లు సందర్భ పడక పనిజరిగిందికాదు. దరిమిలాన అతనికి శోభనాద్రికి అద్దెవిషయంలో పేచీ వచ్చి ఈ ప్రయత్నం మానేశాడు. శోభనాద్రి కూడా మళ్లి ఈమాట ఎత్తలేదు.

పేచీ యేమిటంటే, అన్ని పట్నాలలో మల్లనే విజయవాడలోకూడా ఇళ్లకు గిరాకీ యెక్కువై, ఇంటివాళ్లు అద్దెలు పెంచేశారు. అదును చూసుకుని గవరాజుకూడా తనయిళ్లలో కాపురాలున్నవాళ్లందరికి అద్దె లెక్కువచేసి యిచ్చుకోమన్నాడు. అంత వరకూ పన్నెండు రూపాయలీచ్చే శోభనాద్రితో 'మళ్ళీ నెలనుంచి మీరు నెలకు పాతికరూపాయలు ఇవ్వాలి' అన్నాడు.

ఆ మాట వినేసరికి శోభనాద్రి గుండె గుభలుమంది. నా ఆదాయమంతా చేరుస్తే నెలకి తొంభైరూపాయలకన్న ఎక్కువలేదు. ఇంటి అద్దెకే పాతిక యిస్తే, మిగిలినదానితో

నా భార్యని, ఆరుగురు పిల్లల్నీ పోషించటం యెట్లాగ? అన్నాడతడు.

'ఎట్లాగ?' అని నన్నడుగుతే నేనెం చెప్పను? మీరు ఖాళీ చేస్తే ఇప్పడియింటికి కళ్లనద్దుకుని ఎవడుపడితే వాడు నలభై ఇస్తాడు. మీరు అంత యిచ్చుకోలేరనే పాతిక అన్నాను!' అన్నాడు గవరాజు.

'ఇళ్ల అద్దెలు ఎక్కువ ఐనమాట నిజమే. కాని రెట్టికీ రెట్టింపు అడుగుతే ఎలాగ? మరో మూడురూపాయలు ఇస్తాను. ఎక్కువ ఇవ్వలేను' అని బ్రతిమాలేడు శోభనాద్రి.

గవరాజు కోపంతో కనుబొమలు ముడిచి, 'ఏమిటీ, ముష్టి మూడురూపాయలీ ఎక్కువ ఇస్తానంటున్నావు? దమ్మిడి తక్కువైతే వప్పకోను! అలా యిష్టమైతేనే ఉండు. లేకపోతే ఖాళీ చేసేయ్యి' అని నిష్కర్షగా చెప్పి చక్కాపోయాడు.

శోభనాద్రి మెత్తటి మనిషి అనీ, నాలుగు మాట్లువెళ్లి, వత్తిడిచేస్తే, ఖాళీ చెయ్యక పోడనీ అనుకుని పీడించ నారంభించాడు గవరాజు. మరోమార్గం లేని శోభనాద్రి 'కదలను' అని మొండికేశాడు. దానితో గవరాజుకు కోపం ఎక్కువై, 'వీళ్లని ఎలా గయినా లేవగొట్టాల'ని పంతం పట్టాడు.

ఈ పెచ్చి వచ్చిన కొంతకాలానికి ఒక వాటి ఉదయం వీరయ్య అనే కూలివాడు గొడ్డలి బుజాన్ని తగిలించుకుని వచ్చి 'బాబూ, పక్కవీధి లోగిట్లో జువ్వి చెట్టు కొట్టాలన్నారు?' అని అడిగేడు.

జువ్విచెట్టు మాట రాగానే గవరాజుకి శోభనాద్రి భార్య సంగతి జ్ఞప్తికొచ్చింది. దానితో అతనికి బుర్రలో ఆలోచన ఒకటి మెరుపులా మెరిసింది. వెంటనే 'ఒరేయ్ వీరాయ్! చెట్టు కొట్టడానికి గాని ఒకపని చెయ్యాలిరా నువ్వు! నేను చెప్పిన పని చేస్తేవా, పదిరూపాయలు బహుమతి యిస్తాను' అన్నాడు.

'మీమాటకు ఎప్పుడైనా అడ్డుండా బాబయ్యా!' అన్నాడు వీరయ్య.

గవరాజు వాణ్ణి దగ్గరగా రమ్మని చెవిలో ఏదో రహస్యం చెప్పి, 'శోభనాద్రి ఊళ్లో లేడు. వాడు రాకుండా ఈ రాత్రే ఈ పని జరగాలి' అన్నాడు. 'రేపివేళకి వచ్చి మీ దగ్గర బహుమతి పట్టుకు పోక పోతే అడగండి' అంటూ వెళ్లిపోయాడు వీరయ్య.

భర్త ఊళ్లో లేకపోవటంచేత సర్సమ్మ గారు ఆ రాత్రి భోజనాలు పెందరాళే తెమల్చుకుని, పిల్లల్ని నిద్రబుచ్చి తను

కూడా పడుకుంది. అర్ధరాత్రివేళ మంచి నిద్రసమయంలో వాళ్లయింటికప్పుపైన ఒక రాయి పడింది. ఆ చప్పుడుకీ అమెకు మెలకువ వచ్చి, పందికొక్కో, ఏదో ఐవుంటుందనుకుందామె. ఐనా, చూచివద్దామని పెద్దకూతుర్ని తీసుకుని పెరట్లోకి వెళ్లింది. ఇద్దరూ బయటకు వచ్చేటప్పటికి, జువ్వి చెట్టుమీదనుంచి, హూం, హూం అంటూ భయంకరమైన అరుపుకట్టి వినపడింది.

సర్సమ్మ అట్టే చెట్టుకేసి చూసేటప్పటికి, కొమ్మమీద చిన్న మంట కనపడి గప్పుమని ఆరిపోయింది. అవెనిగులో ఏదో భయంకర స్వరూపం 'హూం' అని

అరుస్తూ దభుక్కుమని మీదికి ఉరికినట్లు అయింది. 'అమ్మోయ్ దెయ్యం!' అంటూ మూర్ఛపోయింది నర్సమ్మ.

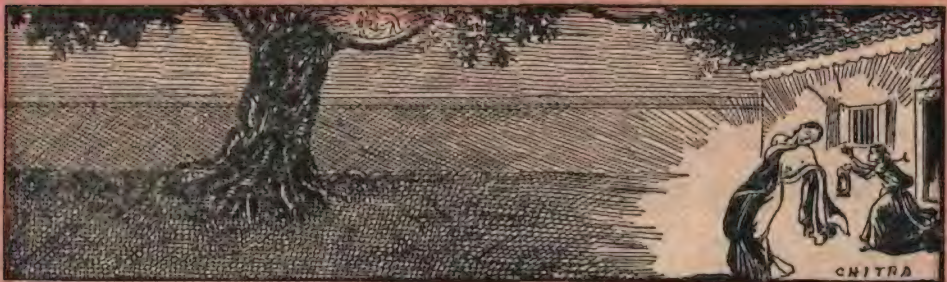
నర్సమ్మ మూర్ఛపోగానే చెట్టుమీది వీరయ్య దొడ్డమ్మట పారిపోయాడు.

నర్సమ్మ కూతురు హదిలిపోయి బొబ్బలు పెట్టేటప్పటికి వీధిలో ఉన్న ఇళ్ల వాళ్లందరూ లేచి, 'ఏమిటేమిటి?' అంటూ పరుగెత్తుకొచ్చారు. నర్సమ్మగారి స్నేహితురాలు అన్నపూర్ణమ్మకూడా వచ్చింది. అవిడ నర్సమ్మగారిని సెదదీర్చి, తల్లినీ పిల్లల్నీ తనయింటికి తీసుకుపోయి పడుకోబెట్టుకుంది. తెల్లవారేకకూడా నర్సమ్మకు జువ్విచెట్టుమాటా, దెయ్యంమాటా జ్ఞాపకాని కొచ్చినప్పడల్లా గుండె రుల్లుమంటూనే వుంది. ఎవరెంత ధైర్యంచెప్పినా గుండె నిబ్బరం చాలక 'ఈజన్మలో అయింటికి వెళ్లను' అనేసింది నర్సమ్మగారు. అవిడ అవస్థచూచి జాలిపడి అన్నపూర్ణమ్మగారు

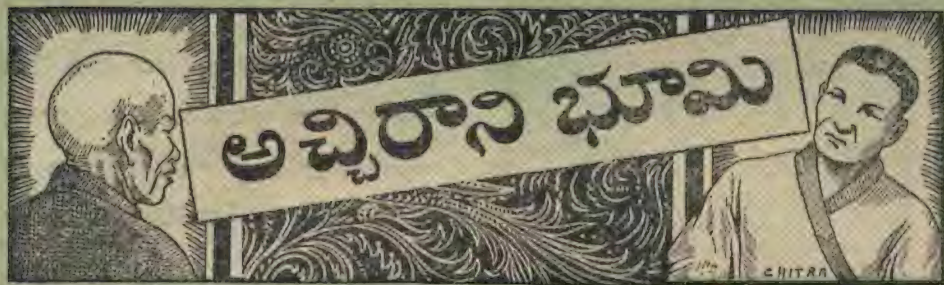
తమ యింట్లోనే ఒక గది వసారా ఖాళీచేసి వాళ్లని ఉండిపొమ్మంది.

శోభనాద్రి ఊరునుంచితిరిగొచ్చి సంగతి సందర్భాలన్నీ తెలుసుకుని, మర్నాడే గవర్రాజు ఇల్లు ఖాళీచేసి వప్పగించేశాడు.

తన పన్నాగం ఫలించినందుకు గవర్రాజు సంతోషించి ఎగిరి గంతేశాడు. ఐతే, అవసరంకొద్దీ కొందరువచ్చి, ఇల్లుచూచుకొని మళ్ళీ వస్తామని చెప్పిపోతున్నారు. తీరా వాళ్లు యింటికివెళ్లి 'ఇల్లుదొరికిందనే శుభవార్త అడవాళ్లతో చెప్పేసరికి, 'ఓహో, అదా, గవర్రాజుగారి యిల్లా? పెరట్లో జువ్విచెట్టున్న యిల్లైనా? ఐతే మేం ఉండలేం బాబూ ఆ దెయ్యాలకొంపలో! ఎన్నిబాధలైనా పడతాం. ఆ కొంపమటుకి మనకు వద్దే వద్దు' అని అనేస్తూ వచ్చారు. ఊళ్లో అడవాళ్లందరకూ ఇలా భయంపుట్టి, వాళ్లు మొగ్గకపోయేసరికి నాటికి నేటికి ఆ యిల్లు ఖాళీగానే వుండిపోయింది!

కొన్నివందల సంవత్సరాలక్రిందట జపాను దేశంలో ఓమజో అనే భూస్వామి ఉండే వాడు. అతనికి ఒక్కగానొక్క కొడుకు హిట్సు. వీరికి మూడు ఎకరాల చక్కని మాగాణి వుంది. ఈ మూడు ఎకరాలలో సేద్యం సాగించితే వారికి తిండి అమరటమే గాక కొంత ధాన్యం నిలవ చేసుకోవచ్చు. కాని చిత్రమేమిటంటే ఓమజో రెండు ఎకరాలనే పంటకు వుపయోగించుకుని మిగతా ఎకరం గోభూమిగా వదిలేశాడు.

హిట్సుకి యిది ఏమాత్రం నచ్చలేదు. "ఏ సంవత్సరపు పంట ఆ సంవత్సరం యిలా పూర్తిచేసుకు కూచంటే, కరువు కాటకాలొస్తే మన గతి ఏంకావాలి? ముందు సంగతి కాస్తంత అలోచించుకో వద్దా" అని సతపారుతుండేవాడు.

కాని ఓమజో తన నిశ్చయాన్ని మార్చు కొనదలచలేదు. "అబ్బాయీ! నువ్వు

చెప్పిందీ బాగానే వున్నది. కాని నీకు ఎంత సేపటికీ 'మన సంగతేమవుతుంది!' అనే గాని నోరుబేసి ఆ మూగజీవాల సంగతేమైనా అలోచించావా? మనతిండికి యిన్నిగింజలు లభిస్తున్నవి అంటే అదంతా వాటి శ్రమ ఫలితమే కదా! అటువంటివాటికి తగిన పోషణ జరగక అవి మూలబడితే మనగతి ఏమవుతుంది? వాటిసంగతి మాడటం మన విధి" అని నచ్చజెపుతుండేవాడు ఓమజో.

ఈవిధంగా ఎన్నోసార్లు తండ్రి కొడుకుల మధ్య వాదనజరుగుతుండేది. అప్పడప్పుడు పూరిలో పెద్దలు కొందరు మధ్యవర్తిత్వం చేసేవారు. కాని తండ్రి కొడుకులు యిద్దరు చెబుతున్నది సబబుగానే కనుపించి, ఎవరి పక్షానా తీర్పుచెప్పలేకపోయేవాళ్లు.

తన వాదనవల్ల ఎంతకాలానికి తండ్రి అభిప్రాయాలను మార్చలేకపోయేసరికి హిట్సుకి విసుగెత్తిపోయింది. 'ఈ ముస

లాయన 'నేపట్టిన కుందేటికి మూడే కాళ్లు' అనే పట్టు ఎంతకీ విడవకుండా వున్నాడే! కాని వ్యయిలా మరెంత కాలం సాగుతుందో నేనూ చూస్తాను" అని మనస్సులో అహంకారపడజొచ్చాడు.

మరికొద్దిరోజులకల్లా ఓమజోకు అవసానకాలం సమీపించటంవల్ల కొడుకును చేరబలిచి—“ నాయనా! గోభూమి విషయంలో నేనెంత పట్టుదల కలవాడినో నీకు తెలుసు. నీమూట నెగ్గించుకోదలిచితే, యిక నా అడ్డుకూడా లేదు కనుక, ఆ పని నీకు సులభమేనని నాకు తెలుసు. కాని మూర్ఖత విడుపు. ఆ భూమినిమాత్రం అంట

నని నాకు మాటయివ్వు. అలా ఐతే నేను నిశ్చింతగా పోతా'నని కంట తడి బెట్టాడు.

ఇందుకు హిట్టు “అలాగే నాయనా! మీమాట నెరవేర్చటంకంటే నాకు కావలసిన దేముంటుంది” అని నమ్మబలికేసరికి, ఆ వాగ్దానం చెవిని వేసుకొని ఓమజో నిశ్చింతగా చనిపోయాడు.

తండ్రి అడ్డం తొలగిపోయినందుకు హిట్టు ఎంతగానో హాయి చెందాడు. అంత వరకు ఆతనిలో అణగారివున్న పట్టుదల ఒక్కపెట్టున యిప్పుడు పెల్లుబికింది. మర్నాడే గోభూమి సాగుచేయసాగాడు.

సుక్షేత్రమైన మాగాణి కావటంచేత కొద్ది కష్టమేనో భూమిసాగు పూర్తిఅయి సేద్యానికి అనుకూలంగా తయారయింది. విత్తనాలు చల్లటం పూర్తి అయింది. సవ్యంగా చేసు మొలకలెత్తింది. తర్వాత మరికొద్దికాలాని కల్లా చేసు పంటముఖానికి వచ్చింది. నవసవలాడే ఆ పంట చూచి హిట్టు ఉప్పొంగి పోయాడు. ఇక నాలుగురోజులలో కోతలు ప్రారంభిస్తారనగా ఒక చిత్రం జరిగింది.

ఒకనాటి ఉదయం హిట్టు తన పొలం చూచుకోవటానికని చేనుదగ్గరికి వచ్చాడు. అత నలా నిలబడి చూస్తూ వుండగా—

తప్పు దిద్దుకొని ఓరన్నా
తండ్రి మాటలను వినుమన్నా
మూర్ఖత మానితె ఓరన్నా
ముప్పు తప్పురా నాయన్నా !

అనే పాట మానవభాషలో వినిపించింది.

హిట్టూ చుట్టూ కలయజూచాడు. కాని ఎక్కడా మనిషి జాడ కనబడందే! ఇదేదో చిత్రంగా వుండే అనుకుంటూ తిరిగి చేను వంక చూడసాగాడు. మళ్ళీ అదే పాట.

ఈసారి హిట్టూ ఆ పాట వచ్చినవైపుకి తిరిగేసరికి తను నిలబడిన చోటికి కొద్ది దూరంలోవున్న ఒక తుప్పుచెట్టు కొమ్మపైని పంచవన్నెలచిలుక ఒకటి కనుపించింది. “చిలక ఏమిటి, యిలా పాడటమేమిటి? పైగా నా తండ్రి సంగతి నాసంగతి దీనికెలా తెలిసింది?” అనుకుంటూ హిట్టూ— “సరేగాని చిలకమ్మా! అసలు నీవెవరవు? మా తండ్రికొడుకుల మధ్య రహస్యాలు నీ కెలా తెలుసు?” అన్నాడు.

“నాకు ఎలా తెలిస్తే నీకెందుకు నాయనా! నీ మంచి కోరే నేను చెబు తున్నాను. నమ్మించి మోసం చెయ్యట మంత ఘోరమైన పని మరొకటి లేదు. అదే నీవు చేస్తున్నావు. నీ పాట గడవటానికి

మిగతా రెండు ఎకరాలూ చాలవా? ఎందుకు అత్యాశకు పోతావు. ఇప్పటికైనా మించిపోయిందేదో. ఇంత కష్టపడి పంట పండించుకున్నానే అనే జిజ్ఞాస విడిచి, ఈ రోజే పంటతో సహా చేసుని నీ పశువులకు వదిలివెయ్యి” అని హితవు చెప్పింది ఆ పంచవన్నెల చిలుక.

అంతా విని, హిట్టూ ఒక్క వెకిలినవ్వు నవ్వి, “ఓస్! ఇంతాచేసి ఇదా నువ్వు నాకు చెప్పవచ్చింది? చాల్లే వెళ్లు” అన్నాడు. ఆ మరుక్షణం చిలుక రివ్వున ఎగిరిపోయింది.

మర్నాడు హిట్టూ మామూలుగా పొలానికి వచ్చాడు. కాని, ఏదీ పొలం?

క్రిందటి రోజున నిండు పంటతో నవనవ
లాడుతున్న చేను మాయమై బంజరు
భూమి కనుపించింది. “ఇది నాభూమేనా!”
అని కొంతసేపు తికమక పడ్డాడు. కాని తన
భూమి, భూమిపక్కనే ఆ సర్వేరాయి
చూచి అది తన భూమేనని నమ్మక తప్ప
లేదు. హిట్టూకి కళ్లనీళ్లు తిరిగినై. అయినా
మొండిపట్టు వదలలేదు. తిరిగి భూమిని
సాగుచేయటం ప్రారంభించాడు.

మర్నాడు హిట్టూ వచ్చి చూచుకుంటే
ఏముంది—దున్నిన భూమిలో మళ్లీ
మొక్కా మొడుసూ తయారు! హిట్టూకు
పూర్తిగా కోవరేగింది. చిలక చేసినవనేనిలబడిన కొద్దిసేపటికలా చిలుక

అయిపుంటుందనుకున్నాడు. ఇంతలో “నీ
మూర్ఖతే దీనంతకూ కారణం” అనే
మాటలు వినిపించినై.

హిట్టూ చెట్టువంక చూచాడు. చిలక
కనుపించింది—

అప్పుడు చిలుక “కరువుకాటకాలు
వచ్చినప్పుడు యిబ్బందిపడకుండా ఉండా
లనేకదా ఈ ఎకరం భూమికూడా పంటకు
ఉపయోగించుకో దలిచావు?” అన్నది.

“అవును” అన్నాడు హిట్టూ.

“సరే నేను ఒక ఉపాయం చెబుతాను,
అలా చెయ్యి. ఇప్పుడు సాగులో ఉన్నటు
వంటి ఆ రెండు ఎకరాలలో వచ్చే పంట
మొత్తాన్ని నీవు నిలవచేసుకో. నీకు నిత్యం
పంచభక్త్య పరమాన్నాలు నేను అమరు
స్తాను సరా?” అన్నది చిలుక.

“సరే, అలాగే చేస్తాను” అన్నాడు
హిట్టూ.

“అయితే రేపు సరీగ్గా యిదే వేళకి నేను
యిక్కడికి వస్తాను. అప్పుడు నన్ను నీతో
పాటు యింటికి తీసుకువెళ్లు” అని చెప్పి,
చిలుక రిప్పున ఎగిరిపోయింది.

ఆ మర్నాడు హిట్టూ చేనుదగ్గరకి వచ్చి
అది

అదివరకులా కాకుండా ఈసారి అది తన ముక్కుకి ఒక చిన్న మట్టిపాత్ర తగిలించుకువచ్చింది. చిలుకతోసహా హిట్సు ఇల్లు చేరుకొని, “నరే, పంచభక్త్య పరమాన్నాలేవో అమర్చు” అన్నాడు.

చిలుక పాత్రను హిట్సు ముందు వుంచి, దానిచుట్టూ మూడుసార్లు తిరిగి, “నీకు ఏమేమి తినుబండారాలు కావాలో కోరుకుని పాత్రను బోర్లించు” అన్నది.

హిట్సు అలాగే చేసేసరికి నిజంగానే కోరుకొన్న పంచభక్త్య పరమాన్నాలు అమరిపోయినై. వాటిని ఆరగించి హిట్సు ఎంతో తృప్తిపొందాడు. తర్వాత ఆ పాత్రని జాగ్రత్తగా దాచి చిలుకనిమాత్రం ఒక పంజరంలో పెట్టివేశాడు.

ఆరాత్రి హిట్సు తిరిగి తన తిండికోసం ఆ పాత్ర తీసి, చిలుక చేసినట్టుగానే దాని చుట్టూ ముమ్మారు తిరిగి బోర్లించాడు. కాని, ఏమీ జరగలేదు. ఇది చూస్తూన్న చిలుక, “అమహిమ నాకుమాత్రమే ఉన్నది. నీకు తిండి కావలిస్తే పాత్రతోపాటు నన్ను బైటికితియ్యాలి” అని చెప్పింది.

ఇలా ఒక వారంరోజులు గడిచేసరికి హిట్సుకి ఒక దుర్బుద్ధి పుట్టింది. “దీనిని

బంధించి వుంచాను కనుక, యిక సేద్యం సాగించుకోవచ్చుకదా” అనుకున్నాడు.

ఈ చెడుతలంపు కలిగినప్పటినుంచీ యిల్లు కదిలి బయటికి వెళ్లని హిట్సు, యిప్పుడు ప్రాద్దున వెళ్లి తిరిగి రాత్రికిగాని యింటికి రావటంలేదు.

ఇది చూచేసరికి చిలుకకు సందేహం కలిగి—“మహారాజులాగా కాలుకదవ నక్కరలేకుండా యింట్లో కూచోవలసిన నీవు పగలల్లా ఎందుకు ఎక్కడెక్కడో తిరిగి వస్తున్నావ్?” అని అడుగుతుండేది.

చిలుక యిలా అడిగినప్పడల్లా హిట్సు “ఆ ఎంతసేపని పూరికే యింట్లో కూచు

నేది? పూసుపోకకు అలా అలా పోయివస్తున్నాను” అని చెప్పి తప్పించుకొనేవాడు.

చిలుకని బంధించాను కదా అనే ధైర్యంతో హిట్టూ నిజంగానే తిరిగి గోభూమిలో సేద్యం ప్రారంభించాడు. క్రమంగా తిరిగి గోభూమి పంటభూమి అయి, పంట కోతకివచ్చేసిందికూడాను.

ఒకరోజు హిట్టూ మామూలుప్రకారం చిలకని పంజరంలోంచి బైటికితీసి పాత్ర కోసం లోపలికి వెళ్లి తిరిగి వచ్చి చూస్తే, చిలుక మాయమైంది. ఒక్కపరుగున హిట్టూ పొలానికి వచ్చి చూచుకున్నాడు. చిత్రమేమిటో! భూమిలోపంట మాయమై తిరిగి బంజరుగా తయారైవుంది. ఇది చూచి హిట్టూ కళ్లవెంట చింతనిప్పులు కక్కుతూ తుమ్ముచెట్టువంక చూచాడు.

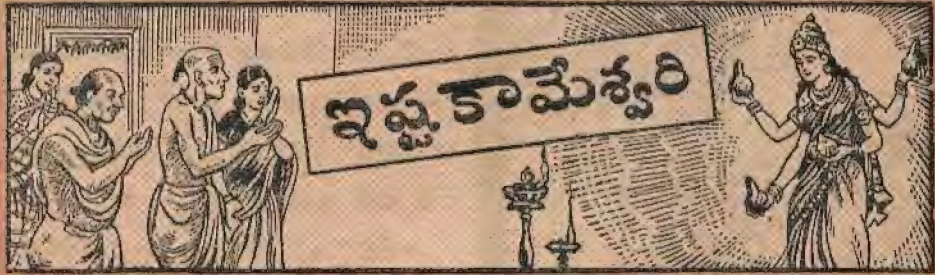
అప్పుడు ఆ చిలుక, “అబ్బాయీ! ఇంత ద్రోహం తలపెడతావని అనుకోలేదు. ఆశకు అంతం వుండాలి. నీకు ఎన్నివిధాలు

గానో నచ్చజెప్పాను. మహారాజులా కాలం వెళ్లబుచ్చే ఏర్పాటు చేశాను. అయినా నీ మూర్ఖత తగ్గలేదు. కనుక తగిన ఫలం పొందావు. ఇంతకాలం ఇన్నివిధాల శ్రమ పడి నీకు ఏవిధమైన కష్టమూ కలుగకుండా అన్ని సౌఖ్యాలూ అమర్చుతూవచ్చిన నేను పైవాడిని కాదు. నీ శ్రేయస్సు కోరే నీ తండ్రినే!” అని చెప్పి రెక్కలు రెపరెప కొట్టుకుంటూ హిట్టూ పాదాలదగ్గర వాలి ప్రాణం విడిచింది.

కంటికి మింటికి ఏకధారగా ఏడ్చాడు హిట్టూ. తండ్రిపట్ల తను తలపెట్టిన ద్రోహానికి ఎంతో సఖ్యాత్వాపం చెందాడు. మరునాడు ఆ గోభూమిలోనే చిలుకకు సమాధి కట్టించి, నాటనించీ హిట్టూ గోభూమిజోలికి పోలేడు. అతని తదనంతరంకూడా దానిని పంటభూమిగా మార్చటానికి ఎవరూ ప్రయత్నించలేదు. ఇప్పటికీ అది గోభూమి గానే ఉండిపోయింది.

గణపవరంలో గణపతిశాస్త్రి ఒక సామాన్య గృహస్థు. 'ఇష్టకామేశ్వరి' వారి ఇలువేలుపు. ఆ ఊళ్లోనే ధనరాజునే ఒక సామ్రాజ్య కూడా ఉండేవాడు. అతడు పేరుకు ధన రాజేగాని చాలా పేదవాడు. అతడు శాస్త్రి వద్దకు వెళ్లి తన సంగతి చెప్పకుని, ఐశ్వర్యం వచ్చే మార్గమేదైనా సెలవివ్వమన్నాడు.

అందుకు శాస్త్రి, 'నేను సేవిస్తూన్న ఇష్ట కామేశ్వరినే నువ్వుకూడా కొలు. ఆమెకు మనమీద దయ గలిగితే, మన కోరికలన్నీ నిధిస్తాయి' అన్నాడు. ఆ మాట విని ధన రాజు 'నేను వేరే పూజ అంటూ మాయంట తతంగం పెట్టుకోడం ఎందుకు? రోజూ పూజవేళకి మీ యింటికే వచ్చి అమ్మవారికి దణ్ణం పెట్టి వెడుతుంటాను! అన్నాడు.

'అలాగే' అన్నాడు గణపతిశాస్త్రి.

కొంతకాలం అయేటప్పటికి వాళ్ల భక్తికి మెచ్చుకుని ఇష్టకామేశ్వరి ప్రత్యక్షమైంది.

నాలుగు చేతుల్లోనూ నాలుగు కొబ్బరి కాయలు పట్టుకుని మరీ వచ్చింది ఆమె.

'మీకేంగావాలో కొరుకుని ఈ కొబ్బరి కాయలను కొట్టండి' అనిచెప్పి, ఆ టెంకాయలలో మూడు గణపతి శాస్త్రికి, మిగిలిన ఒకటి ధనరాజుకి యిచ్చి, అంతర్ధానమైపోయింది. ఇందుకు శాస్త్రి సంతోషించాడు. ధనరాజు చిన్నబుచ్చుకొన్నాడు.

ధనరాజు భార్య కాసులమ్మతో జరిగిన దంతా చెప్పి, 'చూశావా అమ్మవారు ఎంత పక్షిపాతం చూపించిందో? ఆ బ్రాహ్మడికి మూడుయిచ్చి, నాకుఒకటే యిచ్చి ఊరుకుంది!' అన్నాడు.

కాసులమ్మ, 'పోనిద్దురూ; బాగుపడే గీతవుంటే ఈ ఒక్కకాయే చాలు. తొందర పడి ఏదో కోరేసుకుని కొట్టెయ్యకుండా, యేంకావాలో యద్దరం కూడబలుక్కుని మరీ కొడదాం' అని సలహా చెప్పింది.

భార్య భర్తలిద్దరూ తాపీగా కూర్చుని తామేం కోరుకోవాలో ఆలోచించుకున్నారు. ధనరాజుకి ఐశ్వర్యం కావాలనిపించింది. ఆ ఐశ్వర్యాన్ని అనుభవించటానికి కొడుకులూ, కూతుళ్ళూ, మనుమలూ, ముని మనుమలూ కావాలంది కాసులమ్మ. వాళ్ళ పెళ్ళి పేరంటం చూసుకునేండుకు దీర్ఘాయుష్షు కావాలన్నాడు ధనరాజు. ముసిలి తనంలోకూడా తమ వాళ్ళకు తమ మీద గౌరవం ఉండాలంది కాసులమ్మ.

ఇలా తమ కోరికలు చెప్పకుంటూ పోగా 'ఒక్క కాయతో ఇన్ని కోరికలు ఎలా నిద్రిస్తాయి!' అనిపించింది ఆ దంపతులకి.

వెంటనే ధనరాజుకి ఆలోచన తట్టింది. ఒక కాగితం తెచ్చి, బాగా ఆలోచించి, దానిమీద కోరికలన్నీ గుదిగుచ్చి ఒక్క వాక్యంలో ఇలా రాశాడు:

“తల్లీ, ఇష్ట కా మే శ్వరీ! విడంతస్తుల వెండిమేడపై నామునిమనుమని కుమారుని బంగారు గొలుసుల రత్నాల తొట్టెలో పరుండబెట్టి తన మేనిపైన నవరత్న మయములైన రకరకాల ఆభరణాలు ఒండెంటికి తగిలి ఘల్లు ఘల్లున మ్రోగు తూండగా ఊపే నా భార్యనూ, ప్రక్కను నిలబడి చూస్తూ ఆనందించే నన్నూ, మా పుత్రసౌత్ర ప్రసౌత్రులూ, దౌహిత్రులూ, వారివారి భార్యలతో వచ్చి భయభక్తులతో సేవించేటట్లు అనుగ్రహించు” అని.

ఇది వినటంతోనే కాసులమ్మ ‘సెబాష్, మంచి బాగా ఇమిడ్చారండీ! అలస్యం చెయ్యకండి. తూ. చా. తప్పకుండా కోరేసి, పెంకాయ కొట్టేసెయ్యండి’ అంది.

భార్య చెప్పినట్లు ధనరాజు కొబ్బరి కాయ కొట్టేసరికి, వెంటనే వాళ్ళుంటూన్న ఆ పాతకొంప విడంతస్తుల వెండి మేడగా మారిపోయింది. అంతవరకూ ఉత్తిపసుపు బొందుతో ఉన్న కాసులమ్మ నగలతో ధగ

ధగా మెరిసిపోతూ వుంది. అంతేనా? అంతవరకూ పిల్లలు లేని ఆమె నెలలు మోయసాగిందికూడాను. ఈ నిదర్శనాలు కనపడటంతోనే ధనరాజు కాసులమ్మ తాము కోరుకొన్నదంతా క్రమంగా సిద్ధించి తీరుతుందని తెలుసుకుని సంతోషించారు.

ధనరాజు కాసులమ్మతో సంప్రదించి నట్లుగా ఈ విషయంలో గణపతిశాస్త్రి భార్య సోమమ్మతో సంప్రదించలేదు. సోమమ్మకు పుట్టినంటివారంటే ఎక్కువ అభిమానమనీ, వాళ్ళకేదోవిధంగా ఉపకారం చెయ్యాలనే చూస్తూంటుందనీ అతని ఆసుమానం.

అందుకని, శాస్త్రి భార్యతో సంప్రదించకుండానే మనసులో వరం వీదో కోరుకుని ఒక పెంకాయ కొట్టబోయాడు.

ప్రక్కనే ఉన్న సోమమ్మ అతడనుకున్నంత పని చేసింది. 'ఏమండోయ్, రెండు కొబ్బరికాయలకు మీ యిష్టంపచ్చిన కోర్కెలు కోరుకోండి. మూడవదిమటుక్కి మావాళ్ళ యిల్లా మన యిల్లా బంగారంతో నిండా అని కోరి, కొట్టండి' అందామె. అత్తవారంటే ఉన్నకోపంచేత వెటకారంగా శాస్త్రి, 'బంగారం కాదు, గాడిదగుడ్డతో నిండాలి!' అంటూ కాయకొట్టేశాడు.

ఏముంది? ఆ నోటిమాట నిజమై, శాస్త్రి యిల్లంతా గాడిదగుడ్డతో నిండిపోయింది! శాస్త్రికి చిరాకెత్తి, వాటిని వదిలిపించుకోవాలనే ఆదుర్దాతో "గుడ్డు మాయంకావాలి" అంటూ రెండోకాయ కొట్టేశాడు. ఈమాట ఆ గాడిదగుడ్డే కాక దంపతుల కంటిగుడ్డు కూడా పోయాయి!

తలవని తలంపుగా తనకూ తన భార్యకూ ఇలా అంధత్వం కలిగినందుకు శాస్త్రి విచారిస్తూ ఆఖరి కాయతీసి, 'ఎప్పటికిమల్లే కళ్ళు కనపడేటట్లుచేయ' మంటూ అది కూడా కొట్టేశాడు. దానితో వాళ్ళకి మళ్ళీ దృష్టి, దృష్టితోపాటు బుద్ధి వచ్చింది.

సత్యసంధుడు

పర్లాకిమిడిలో మల్లయ్య అనే ఒక పేదవాడుండేవాడు. వాడు బ్రహ్మచారి. పెళ్లి పెటాకులూ లేదు. వాడి వృత్తి ఏమిటో, జీవితం ఎలా గడుపుతాడో ఒక్కరికి తెలీదు. సంసారతాపత్రయం లేని మల్లయ్యకు డబ్బు అవసరం మాత్రం ఏముంటుందీ అని మనం అనుకుంటాం. కాని, మల్లయ్య వూళ్లో ఎవరిదగ్గరో ఒకరి దగ్గర చేబదులు చేయని రోజు లేదు. వాడు ఇలా బదులు చేసి, తీసుకున్న సొమ్ముతో ఏమి చేస్తాడూ? అనే ప్రశ్న కూడా ఎప్పుడూ ఎవరికీ తట్టలేదు.

మల్లయ్య మొదట్లో ఆహారికి వచ్చి నప్పుడు ఓంప్రథమంగా సుబ్బారాయుడు గారిదగ్గర ఒక్కబేడ బదులుచ్చుకున్నాడు. “సుబ్బన్నబాబూ! ఎట్లుండి సాయంత్రం మళ్లా యిచ్చేస్తానునుమా ఈ రెండణా లున్నూ” అని మాట యిచ్చాడు. ఆ

మాటప్రకారమే సరిగ్గా మూడవరోజున సాయంకాలం మూడు గంటలకల్లా రెండణాలూ తెచ్చి ఇచ్చేశాడు. సుబ్బారాయుడు ముందుగా మల్లయ్యను నమ్మ లేదు. ఏమీ అంటే మల్లయ్య ఎవరో అతనికి ఎరుకలేదు. కేవలమూ కొత్తవాడే అయినప్పటికీ, ‘నేరు తెరిచి అడిగాడే లేదనటం ఎట్లా? ఇంతా చేసి బేడ డబ్బులే కదా, చూదాం ఏం పోయింది ఇంతలో’ అని ఆలోచించి బదులిచ్చాడు. ఎప్పుడైతే మల్లయ్య మాట తప్పకుండా చెప్పిన గడువుకి సొమ్ముతెచ్చి ఇచ్చాడో, అప్పుడు అతని మీద సుబ్బారాయుడుకి మంచి నమ్మిక కుదిరింది.

ఆ తరువాత, మళ్లి అడపాతడపా మల్లయ్య సుబ్బారాయుడిదగ్గరకి రావటం, రూపాయీ అర్ధా తీసుకుంటూవుండటం, ప్రతీసారికూడా గడువు తప్పకుండా బాకీ

తీర్చివేస్తూవుండటం జరుగుతూనేవచ్చింది. సుబ్బారాయుడితో ఇలా వ్యవహారం సాగించిన కొద్దిరోజులకల్లా పూళ్ళో ఒక ఒక వదంతి వ్యాపించింది. — ‘ఫలానా మల్లయ్య చాలా కచ్చితమైన మనిషి. ఇటువంటి సత్యసంధుణ్ణి ఈ కలికాలంలో చూడబోము’ అని. మల్లయ్యనుగురించి ఈ వదంతి ఎప్పుడైతే అల్లుకొన్నదో, అ క్షణం నించి వానికి పరపతి పుట్టటానికి ప్రారంభమైంది. మల్లయ్య అడగటమే తడవుగా ఎవరైనాసరే అమితసంతోషంతో వాడికి బదులిచ్చేవాళ్లు.

ఇలావుండగా ఒకరోజున మల్లయ్య పర్లాకిమిడిలోకల్లా పచ్చిసావుకారు అని అనిపించుకొంటూవున్న గోపయ్యశెట్టివద్దకు వెళ్లి “గోపయమామా ! తలవని తలంపుగా పెళ్లికి వెళ్లవలసిన ప్రయాణం ఒకటి తగిలింది. వరుడి తరపువారు మనకు చాలా కావలసినవాళ్లు. అందుకని కొత్తరకం బహుమతులేవైనా కొని తీసుకుపోవాలి. ఒక్క నూరురూపాయలుంటే ఇవ్వు. నేను ఐదురోజులకల్లా తిరిగి వచ్చేస్తాను. అనగా ఇవాళ బుధవారం కదా, రేపు తెల్లవారగట్టే సుముహూర్తం. రేపటినించి ప్రారంభించి

గురు, శుక్ర, శని, ఆది, సోమవారంతో కార్యం అయిపోతుంది. మళ్ళీ మంగళ వారంనాడు ఉదయం ఏడున్నరకల్లా వచ్చి దిగుతానన్నమాట. నేను రావడమేమిటి, బాకి ఇచ్చివేయడమేమిటి? అనలు ఇచ్చేసి మరీ ఇంటికి వెళతాను,” అన్నాడు.

గోపయ్య శెట్టి అసలే అనుమానం మనిషి. లక్ష ప్రశ్నలు వేసి, తృప్తిపడితే కాని పెట్టెలోనించి పైసా కదపదు. ఇప్పుడు మల్లయ్యనుగురించి మనసులో నిదానంగా యోచింపసాగాడు. ‘ఈ మల్లయ్య చాలా చిత్రమైన వ్యక్తిలాగా కనబడుతున్నాడే. వీడికి వుద్యోగం సద్యోగం లేదు. వ్యాపకం

నిమిటా అంటే అదీ కనిపించదు. ఈహుం
వూరంట పెత్తనాలు చేయటం, చేబదుళ్ల
పేరుచెప్పి తలలు మూరుస్తూవుండటమే
వని. రేపటిరోజున స్నేహితులింట పెళ్లికి
వెళ్లాలంటున్నాడు. బహుమతులు కొని
పట్టుకవెళతాడట. అనగా నన్ను బదు
లడుగుతున్న నూరురూపాయలూ కర్చు
పెడతాడన్నమాటే కద. పెళ్లి అయిన
వెంటనే, క్షణమైనా అక్కడ నిలవ
కుండా తిరిగివచ్చేస్తాడట. వస్తూనే నా
సొమ్ము నాకిచ్చివేసి మరీ యిల్లు చేరు
కుంటాడట. ఇది మరీ గమత్తుగా వుందే.
ఒకమూల అక్కడ కర్చకని బదులుచేసి

సొమ్ము పట్టుకువెళుతూ, తిరుగా ఆ
తక్షణమే ఎలా పట్టుకువచ్చి నాకిచ్చివేయ
గలడు? ఏమాత్రమూ వ్యవధి లేదే! అంత
నిమిషాలలోనే ఈ మల్లయ్యకు సొమ్ము
సద్దుబాటు ఎలా అవుతుంది? ఆపాటి సామ
ర్థ్యమే ఉన్నవాడు అసలు బదులంటూ
ఎందుకు చేయవలసివస్తుంది?—ఈ
విధంగా తనలో తను తర్కించుకొన్నాడు.

చివరకు, విమను కున్నాడో యేమో,
లోపలినుండి తెచ్చి 'ఇదుగోనోయి
మల్లయ్యా!' అంటూ పది పదిరూపాయల
కాగితాలు తెక్కపెట్టి యిచ్చాడు.

తన పని ఇలా సానుకూలమైనందుకు
మల్లయ్య చాలా సంతోషించాడు. అందు
లోనూ ముఖ్యంగా గోపయ్యవంటి కర్కేట
కుడు తనకు వశమైనాడంటే అది తన
జీవితంలోనే ఒక గొప్ప సఫలత అన్నట్టు
ఎంచుకొన్నాడు. మల్లయ్య పెళ్లికే వెళ్లాడో
మరెక్కడికి వెళ్లాడో ఆ ప్రసక్తి మన
కెందుకు?—మళ్లి మంగళవారంనాటి
ఉదయం సరిగ్గా ఏడున్నర గంటలకల్లా
టంచనుగా గోపయ్యవద్దకు వచ్చి వాలాడు.

గోపయ్య నిజంగా ఆశ్చర్యపోయాడు.
మల్లయ్య నిజాయితీ చూసి. "ఏం మల్ల

య్యా!— పెళ్లికి వెళ్లివచ్చావా? కార్యం బాగా జరిగిందా? ఏమేమి బహుమతులు తీసుకుని వెళ్లావు పెళ్లికొడుక్కి?” అంటూ కుతూహలంతో కేమవార్తలు కనుక్కున్నాడు.

ఇందుకు మల్లయ్య, తను కొన్న కొత్త రకపు బహుమతులను వర్ణించి, ‘పెళ్లికేమి అతి వైభవంగా జరిగిందని బదులు చెబుతూ, “ఇదుగోమామా! మాట తీసేయకుండా సమయానికి సర్దుబాటు చేశావు. అదే పదివేలు...” అంటూ ఒక నూరు రూపాయల విలువకు నోట్లు యిచ్చాడు.

చూడగా అవి పది పదిరూపాయల కాగితాలు. గోపయ్యకు వెంటనే మనసులో ఏదో ఆలోచన మెదిలింది. ‘ఇప్పుడే వస్తానుండు మల్లయ్యా!’ అంటూ లోపలికి పోయి, ఒక నోటుబుక్కు తెచ్చి, మల్లయ్యను చూడమన్నాడు. మల్లయ్య అది చూచి గతుక్కుమన్నాడు.

ఆరోజునే గోపయ్య ఊళ్లో అందరినీ సమావేశపరిచి, “చూచారా అబ్బాయిలూ, మన సత్యసంధుడు మల్లయ్య ఎంత చిత్రమైన నాటకం ఆడుతూవున్నాడో! మీరందరూ మెచ్చుకొంటూవున్న అతని సత్య సంధత ఏమిటో కనిపెట్టాలని అడుగు

కోసం చూస్తూవుంటాని. మొన్న నీమధ్యని ‘ఊరికి వెళ్ళాలి, ఒక నూరురూపాయలు కావా’లంటూ చేబదులుకోసం వచ్చాడు. వెళ్లేది పెళ్లికి, బహుమతులు కొనివట్టుకు వెళ్లాలి అనికూడా చెప్పాడు ఎంతో ఆత్రంతో. సరే, ఇదెంతవరకు నిజమో చూదామని పది పదిరూపాయల నోట్లు ఇస్తూ, వాటి నంబర్లు ఆనవాలుగా ఈ పుస్తకంలో వ్రాసి పెట్టుకున్నాను. మన సత్యసంధుడు మల్లయ్య వాగ్దానప్రకారం ఈ రోజున అనగా మంగళవారం ఉదయం ఏడున్నర గంటలకల్లా నా నూరురూపాయలూ వాకు పువ్వులలో పెట్టి టంచనుగా తెచ్చియిచ్చే

కాదు. అవి పది పదిరూపాయల కాగితాలు. చూతును కదా, వాటి నంబర్లూ నేను పుస్తకంలో వ్రాసిపెట్టుకున్న నంబర్లూ ఒక్కటే! అంటే, వాడు ఐదు రోజులూ అయినతరువాత నా నోట్ల నాకు తిరుగా పట్టుకవచ్చి ఇచ్చివేశాడన్నమాట. పోతే— ఇన్నాళ్లనించి మీ అందరివద్దా తీస్తున్న చేబడుల్ల సంగతికూడా ఇదే ఐవుంటుంది. చెప్పిన గడువుకి తెచ్చి ఇచ్చివేస్తున్నాడన్న సంతోషంలో మీరు వాడిని పొగడుతున్నారే కాని, వాడు చేస్తున్న పని గమనించలేక పోయారన్నమాట. మరొక ముఖ్యవిషయం ఏమిటంటే—వాడు మన పూర్వో సుబ్బారాయుడు గారి వద్ద ప్రారంభించిన బేడ డబ్బుల బదులుతో తనకే సత్యసంధుడనని లోకులను నమ్మించి క్రమంగా ఇప్పటికి ఆ పరపతిని చాకచక్యంతో నూరురూపాయలవరకు పెంచుకొని రాగలిగాడు. ఇలా మొత్తం బాగా పెంచి, చివరకు లోకుల్ని

మాచివేసి ఉడాయించవచ్చుకదా అని పూహం పన్నివుంటాడు. చూడండి అమాయకంగా వాణ్ణి నమ్మి అడిగినంతా బదులిస్తూనేవున్నారు అందరున్నూ. నేనే ఈనాడు వాడిని ఇలా పరీక్షకు పెట్టకపోతే రంగు బయటపడేదే కాదు. కనుక జరిగిందేదో జరిగింది. ముందైనా జాగ్రత్తగా వుండండి!” అని హెచ్చరించాడు.

ఈ కథ విన్నతరువాత ప్రజలందరూ ‘మల్లయ్య సత్యసంధుడు కాదు. మోసాల మల్లయ్య!! అయ్యో, ఎంత అవివేకంలో పడిపోయాము, అయిందేదో కానీ, ఇక ముందు పైసా ఐనా వాడికి అప్పు పెట్ట కూడదు’ అని తీర్మానించుకున్నారు. మరునాడు మళ్లీ వచ్చి కనపడుతాడుకదా, ఈసారి వాడికి బుద్ధి చెబుదాం అని ఊరి వాళ్లందరూ సిద్ధంగా కూర్చున్నారు. కాని, నాటికి నేటికి మల్లయ్య మళ్లీ పర్యాకిమిడి ప్రజల కంటపడితే కద!

కప్పలు “బెకబెక” లాడుతై

ఎందుకో తెలుసా?

చూడటానికైతే అనాకారిగా వున్నాడు కాని, పూర్వకాలమందు కప్పబావ కంఠ స్వరం చాలా శ్రావ్యంగా వుండేది.

ఒకరోజున కప్పబావ అనందంగా పాడు కుంటూ పోతూవుండగా ఎలకయ్య ఎదురు వచ్చి, “కప్పబావా, కప్పబావా !!—ఎక్కడికిలా బయల్దేరావు?” అని అడిగాడు.

“ఎంతవరకూ యేమిటి? కడుపు నింపుకోబానికి పోతున్నాను” అని జవాబు చెప్పాడు కప్పబావ.

‘సరే నేనూ నీకు తోడు వస్తానుండ’ మంటూ కప్పబావ వెంట ఎలకయ్య బయల్దేరాడు. ఇద్దరూ కలిసి వెళుతుండగా ఒక యింటిలోనించి ఘుమ ఘుమ కమ్మటి వాసన వాళ్ళ ముక్కులకు తగిలింది. ‘భేష్, మంచి మంచి పదార్థాలు తయారవు తున్నాయి. అక్కడికి పోదాం రావయ్యా ఎలకయ్యా!’ అని విలిచాడు కప్పబావ.

అందుకు ఎలకయ్య “అంత తొందరైతే ఎలాగ? అనూ పానూ తెలియకుండా పరాయియింట్లో అమట్టున దూరటమేనా?” అన్నాడు ఎలకయ్య.

అప్పుడు కప్పబావ “చూడు ఎలకయ్యా! నువ్వు ఇంత పిరికివాడని అనుకోలేదు. ‘ధైర్యే సాహసే లక్ష్మీ’ అన్నారు పెద్దలు. కాబట్టి చొరవ చేసుకోవాలి. ఏమైనా సరే, నేను వెళతాను. వాటం చూసి, కడుపాత్రం తీర్చుకుంటాను. నువ్వు వస్తే రా, లేకుంటే పో, తరువాత నీ యిష్టం...” అన్నాడు కప్పబావ.

కష్టమో నిష్ఠురమో, ఇంతవరకు కలిసి వచ్చాముకదా అని ఎలకయ్య కప్పబావ వెంట నడిచాడు. ఇంటి గదులన్నీ గాలిం చారు వాళ్ళు, “ఆ పరిమళం ఎక్కడినించి వస్తున్నది!” అనుకొంటూ, చివరకు పదార్థాలు తయారవుతున్న వంటగది

కనుపించింది. అక్కడ మరెవ్వరూ లేరు. బాగుందనుకున్నాడు కప్పబావ. 'ఏ క్షణానికి ఎవళ్లు వస్తారో!' అని జాగ్రత్త చెప్పబోయాడు ఎలకయ్య.

'పోవోయ్, నీ సలహా ఎవడికి కావాలి. నాకు పిరికిమందు పోయబోకు' అంటూ నిరాకరించాడు కప్పబావ. పైగా 'అయ్యా, ఎలకయ్యా!—నీవు చాలా భయస్థుడివి. కనుక గుమ్మం దగ్గర కాపలావుండి, ఎవరన్నా వస్తున్న అలికిడి ఐతే నాకు సంజ్ఞ చెయ్యి. ఈలోగా ఈ పదార్థాల మంచి చెడ్డలు చవిచూచి నీకు చెబుతాను. తరువాత నువ్వు ఆరగింతువుగాని' అన్నాడు. 'సరే' నన్నాడు ఎలకయ్య.

కప్పబావ మెల్లగా ఒక గిన్నెమీది పళ్లెం మూత ఒత్తిగించాడు. అక్కడనే ఒక గరిటె కనపడగా, గిన్నెలో ఉడుకుతూ ఉడుకుతూ వున్న ముక్క ఆకకొద్దీ, నోట్లో వేసుకున్నాడు కప్పబావ. అంతలో వంటవాడు వచ్చాడు.

కప్పబావకు బిక్కచచ్చినట్టయింది. పొగలు వస్తున్న ఆ ముక్కను మింగలేడు, కక్కలేడు, గొంతుక కాలిపోతున్నది. ఏం చెయ్యటం? బాధపడుతూనే గవ్వచిప్పగా ఒకమూల నక్కాడు. అదృష్టవశాత్తూ, వంటవాడు ఒకసారి పదార్థాలన్నీ కలియ బెట్టి, మూతలు చూసుకుని వెళ్లిపోయాడు. 'గండం తప్పింది. బతుకు జీవుడా' అనుకుని కప్పబావ బయటపడ్డాడు. 'ఎలకయ్యా! ఎలకయ్యా!' అంటూ నేస్తాన్ని పిలవబోయాడు. కంఠస్వరం మామూలుగా లేదు. ఇంకెక్కడి ఎలకయ్య! కప్పబావ మతం సమ్మతంలేని ఎలకయ్య ఎప్పుడో ఉడాయించేశాడు. కప్పబావ ఇదేమిటా ఇలా జరిగిందని చెప్పి, గొంతు సవరించుకొని పాడబోయాడు. పాట పాడటం చేతకాలేదు సరికదా బెకబెకా బెకబెకామని అనటం తప్ప మరేమీ చెయ్య లేకపోయాడు.

చందమామ పజిల్ (భాషాభివృద్ధికి)

అడ్డము :

1. చికిత్స	10. ఒక పర్వతం
3. వింటిరాడు	11. ఋషి
4. భస్మము	13. జడ
6. పిసినారి	14. చందమామ
8. ఒక పుష్పాక్షత్రం	16. సర్పము

17. రాముని కొడుకు

నిలువు :

1. శత్రువు	7. బృహస్పతి
2. పూర్వము	9. గారడీ
3. బొడ్డు	12. రాత్రి
5. జుట్టుముడి	13. చారుడు
6. ప్రపంచము	15. రాయి

16. దేశము

యుక్తి లెక్క

నాలుగు అంకెల సంఖ్య. ఈ సంఖ్యని

2 చేత భాగిస్తే 1 మిగులుతుంది

3 ,, 2 ,,

4 ,, 3 ,,

5 ,, 4 ,,

6 ,, 5 ,,

7 ,, 6 ,,

8 ,, 7 ,,

9 ,, 8 ,,

10 ,, 9 ,,

ఈ చిత్రమైన సంఖ్య ఏదో కనుక్కోండి.

విసోదచదరం

ఈ చదరాన్ని, దిగువ యిచ్చిన ఆధారముల సహాయంతో పూర్తిచెయ్యాలి. ప్రతి మాటలో చివరవచ్చే అక్షరాలన్నీ ఒకేలా రావాలి.

1.		ద		
2.		శా		
3.		వ		
4.		తా		
5.		ర		
6.		ము		
7.		లు		

ఆధారములు :

1. ముఖము, 2. దయ్యము, 3. మదము
4. జెండా, 5. విషము, 6. కలువ, 7. పాపము

జవాబులకి 54-వ పేజీ చూడండి.

అట్టమీది బొమ్మ

ఊరివెలుపలి గుడినుండి రుక్మిణి తిరుగ వచ్చేటప్పుడు శ్రీకృష్ణుడు
 బలాత్కారంగా తన చెల్లెలిని ఎత్తుకపోయి రాక్షసవిధానంగా పెళ్లాడబోతున్నట్టు
 రుక్మిణి తెలియపచ్చింది. ఈ వార్తకు అతను మండిపడ్డాడు. 'కృష్ణుణ్ణి చంపి,
 చెల్లిని విడిపించిగాని కుండినకు మరలిరాను' అని ప్రతిజ్ఞ చేశాడు. అవెంటనే
 ఒక అశ్వహిణి సైన్యం సిద్ధం చేశాడు. సారథితో 'మన రథాన్ని దుర్బుద్ధి ఐన
 ఆ గోపాలుడివద్దకు పోనియవోయ్. నాలుగు బాణపు దెబ్బలతో వాడి గర్వం
 అణచి పారవేస్తాను' అన్నాడు. రుక్మిణి కృష్ణులమధ్యని పౌరుషం రేగింది.
 యుద్ధం జరిగింది. కృష్ణుడు రుక్మిణి నంహరించబోతూవుండగా రుక్మిణి
 ఆయన పాదాలు పట్టుకొని 'దేవదేవా! జగత్పతి!! ఈ ఒక్కసారికి నా
 అన్నను క్షమించి వదిలివెయ్యి' అంటూ దీనంగా ప్రార్థించింది. అప్పుడు
 శ్రీకృష్ణుడు రుక్మిణి కట్టివేసి, నేలకు పడకొట్టి, కేశాలూ, మీసాలూ కత్తిరించి,
 అతనిని కురూపిగా తయారుచేశాడు. అంతట బలరాముడు వచ్చి, "తమ్ముడూ!
 యేమిటి యిటువంటి పని చేశావు? అతడెటువంటివాడైనా మన రుక్మిణికి
 అన్నైకదా! అయిందేదో అయింది. పురుషుడికి మీసాలూ తీసివేయటంకంటె
 మించిన శిరచ్ఛేదం లేదు. కనుక, ఇంతటితో వానిని వదిలేయవలసింది'
 అంటూ మందలించాడు. అందుకు కృష్ణుడు "అన్నయ్యా!—నేను చేసింది
 ఏమీ లేదు. వాడి కర్మే వాడిని ఇలా చేసింది' అని చెబుతూ, జీవిత పరమార్థం
 వెల్లడించాడు. ఇప్పుడు—ఈవిధంగా పరాభవం పొందిన రుక్మి ప్రాణాలతో
 బయటకు వచ్చేశాడు. మరి, కృష్ణుణ్ణి చంపి, చెల్లెలిని విడిపించిగాని కుండినకు
 మరలనని శపథం చేసివున్నాడుగా! అందుకని, అక్కడికి పోవటానికి మొహం
 చెల్లక, భోజకటం అనే పూరు చేరుకుని, తలదాచుకొనబోయాడు.

రోకంటి పాటలు

సేకరణ :

అడుసుమల్లి సరస్వతీదేవి, ముదినేపల్లి

ఉత్తముడి పేరేమి - పూరుపేరేమి ?
సత్యపురుషులగన్న - సాధ్విపేరేమి ?
ఉత్తముడు దశరథుడు - పూరు అయోధ్య
సత్యపురుషులగన్న సాధ్వి కౌసల్య ॥

* * *

రాగుల్లు నల్లన్న - పిండి తెల్లన్న
అంబలి పుల్లన్న - కడుపు చల్లన్న
మామల్ల కూతుళ్లు - మంచి ఎర్రన్న
మాబల్లు తియ్యన్న - మనసు నల్లన్న ॥

* * *

తోడికోడలు పెద్ద - తులిశమ్మ పెద్ద
అందరికి తాపెద్ద - అలివేలు మంగ
పడతికందరికన్న - భర్తయే పెద్ద
అందరికి తాపెద్ద - అదిశేముండు ॥

* * *

గుర్రమ్ము నకిలించె - కూటివేళాయె
ఏమిరా బంటోడ ! అన్నేల రాదు ?
నూరీడు జారేడు - చుక్కల్లు పొడిచే
ఇంకనూ రాడాయె - ఏమి చిత్రంబు ?

అంపకాల పాట

సేకరణ :

గులపల గోపాలు, మదరాసు

ఎందుకే నా తల్లి ఏడ్చుచున్నావు ?
అన్నాళ్లుగా నీవు మనయింటనున్నా
ఇకమీద అత్తవారిల్లె శాశ్వతము.

* * *

భర్తదగ్గర నీవు భక్తితో మెలగు
భర్త మెచ్చిన నిన్ను పరమేశు మెచ్చు
అత్తదగ్గర నీవు అవకతవకలుగ
నడుచుకోబోకమ్మ చెడుపేరువచ్చు.

* * *

డితిపైన నీతమ్ము పతివ్రతాదేవి
పనుపుకుంకుమ నీకు పెట్టినాసామ్ము
భర్తతోడిదె నీకు దేవలోకమ్ము.

* * *

వర్షాలు వచ్చితే పరదలూ వచ్చు
పరమేశుకన్న నీ భర్తయే హెచ్చు
సావిత్రి తనభర్త సత్యవంతుడినీ
బ్రతికించుకొనియెనూ పతిభక్తిచేత.

క్రిందటినెల సర్కారు మా అఫీసుకి వచ్చి నవ్వుడు ఒక చిత్రమైన తాడు ట్రెక్కు చేసి చూపారని చెప్పాము. జ్ఞాపకముందా? అలాంటిదే ఈ ట్రెక్కు కూడాను. ఇది చూచే వారికి ఎంతో కష్టమైనదిగా కనుపిస్తుంది. అయినా, చెయ్యటం చాల తేలిక.

ప్రేక్షకులకు ఎదురుగా నిలబడి, నీ చేతులు రెండూ చాచి, అరచేతులు రెంటినీ జోడించు. ప్రేక్షకులలో ఎవరినన్నా ఒకరిని ఒక చేతిరుమాలుతో నీ చేతులను మణికట్టు దగ్గర కట్టివెయ్యమను. ఎలాటి సందేహానికి అవకాశం లేకుండా రుమాలు ముడివేసిన చోట సిరా గుర్తు పెట్టుకోమను. యింకా కావాలంటే సీలు వేసుకోమను. తర్వాత ఒక తాడు తెచ్చి, నీ చేతులకు కట్టిన రుమాలు వెనకగా రెండు చేతుల మధ్యనించి ఆ తాడును దూర్చమను. ఇలా

తాడును దూర్చి, కొనలు తనవైపు తీసుకుని రెండు కొనలూ కలిపి ముడివేసుకోమను. ఈ ముడికికూడా సిరా గుర్తుగానీ సీలుగానీ వేసుకోవచ్చునను. చేరుమాలు కట్టడం, తాడు దూర్చటం, ప్రేక్షకుడు దాన్ని పట్టుకోవటం ఎలా వుండాలో ప్రక్కపేజీలోని మొదటి బొమ్మలో చూడు.

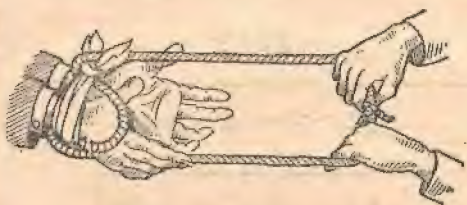
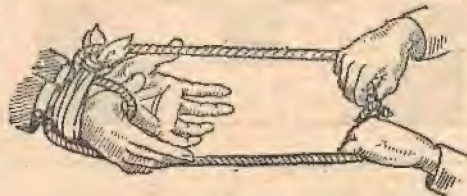
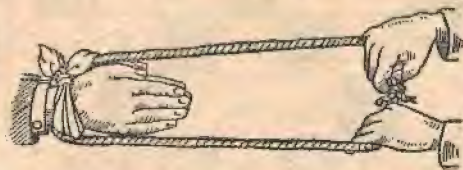
ప్రేక్షకుడు యిప్పుడు తాడును ఎంతగా పట్టి లాగినా రాదుకదా? మరొక రుమాలుతో నీ చేతులను మూసివెయ్యమను. ఇలా మూసివేసిన వెంటనే, చ మత్కార మైన మాటలతో చిన్న ఉపన్యాసం ప్రారంభించు. 'చూడండి! ఇప్పుడు తాడు లాగితే రావటం లేదుకదా? కాని, నేను వన్, టూ, త్రీ అంటాను. మీలో ఎవరైనా సరే వచ్చి నేను 'త్రీ' అనగానే తాడును లాగండి'' అని చెప్పు. నీవు చెప్పినట్టుగా ప్రేక్షకులలో

ఒకరు వచ్చి తాడును లాగుతారు. చూపరు లకు ఆశ్చర్యం గలిపేటట్టుగా అంతకు ముందు ఎంత గట్టిగా లాగినా రాని తాడు, యిప్పుడు యిట్టే వచ్చేస్తుంది. అంతేకాదు. చేతిరుమాలు ముడిదగ్గిరా తాడు ముడి దగ్గిరా వేసిన గుర్తులు చెక్కు చెదరకుండా వేసినవి వేసినట్టే వుంటు. 'ఇది ఎలా సాధ్యం?' అని మీ ప్రశ్న. కిటుకు యిది :

చేతిరుమాలుతో చేతులను కప్పివెయ్య గానే నువ్వు ప్రేక్షకులను నీ మాటలతో ఆకర్షించి, రుమాలు అడుగున నీ చేతులతో ఒక చిన్న గమ్మత్తు చెయ్యాలి. రుమాలుకు వెనకగా వచ్చిన తాడును బొటనవ్రేలితో మెల్లిగా ముందుకు లాగాలి. అప్పుడు ఒక మెలిక ఏర్పడుతుంది. ఇది ఎలా వుండాలో రెండో బొమ్మలో చూడు. ఇలా లాగగా ఏర్పడిన మెలికలోంచి నీ చేతిని దూర్చు. ఇది ఎలాగో మూడో బొమ్మలో చూడు. అంతే. ఇప్పుడు ప్రేక్షకుడు వచ్చి తాడును లాగినట్టయితే ఏమాత్రం అటంకం లేకుండా యిట్టే వచ్చేస్తుంది.

ఈ ట్రిక్కు నీవు పట్టుబడకుండా చెయ్యాలి అంటే, మాటలవల్ల ప్రేక్షకులని ఆకర్షించటం చాల ముఖ్యం. ఎందుచేత

నంటే నీ ఉపన్యాసాన్ని ప్రేక్షకులు ఎంతో శ్రద్ధగా వింటూ వుండిపోయి చేతిరుమాలు అడుగున నీవు చేసే గమ్మత్తు గ్రహించలేరు.

పాఠకులు ఈ గారడని గురించి యింకా వివరంగా తెలుసుకోదలిచితే, వారు 'చందమామ' పేరు ఉదాహరిస్తూ ప్రాఫెసరు గారికి నేరుగా వ్రాయవచ్చు. మీరు రాసే ఉత్తరాలు ఇంగ్లీషు లోనే వుండాలి. ప్రాఫెసరుగారి అడ్రసు యిది

ప్రాఫెసరు పి. సి. సర్కార్, మెజిషియన్,

12/3/A, జమిర్ లేన్, బాలీగంజ్,

కలకత్తా - 19.

పజిలుకి జవాబు :

★	★	1 నై	ద్య	2 ము	★	★
★	3 నా	రి	★	4 ను	5 సి	★
6 లో	బి	★	7 గు	★	8 గ	9 య
క	★	10 మే	రు	పు	★	11 ట్ట
12 ము	ని	★	దు	★	13 వే	ణి
★	14 శ	15 శి	★	16 నా	గు	★
★	★	17 ల	పు	దు	★	★

49-వ పేజీలోని యుక్తలక్కరికి జవాబు :

2519

వినోదచదరానికి జవాబు :

1	వ	ద	స	ము
2	పి	శా	చ	ము
3	కా	వ	ర	ము
4	ప	తా	క	ము
5	గ	ర	ళ	ము
6	కు	ము	ద	ము
7	క	లు	ప	ము

“ఎందుకో తెలుసా?”

★

“కప్పలు ‘బెక బెక’ లాడుతై” ఎందుకో తెలుసా?” అన్నదానినిగురించి మాకు వచ్చిన కథలోకెల్లా ఉత్తమంగా ఉన్న కథ ఈ సంచికలో ప్రచురించాం. ఈ కథ పంపినది పి. సుశీల. బొంబాయి బహుమతిగా ఈమెకు మే '51 నుంచి ఒక సంవత్సరంవరకు ‘చందమామ’ పంపబడుతున్నది.

వచ్చే నెల (జూన్ '51) కు

“బుల్ బుల్ పిట్ట రాత్రంతా మేలుకుని పాడుతూవుంటుంది,” ఎందుకో తెలుసా? అనే విషయాన్ని గురించి మీరు తెలుసుకుని ఒక చక్కటి కథ వ్రాసి పంపండి. మీరు పంపే కథలు రెండు పేజీలకు మించకుండా ఉండి మే 15-వ తేదీలోగా మాకు చేరేట్లు ఈ క్రింది అడ్రసుకు పంపండి.

★

“కథల తాతయ్య”

చందమామ ఆఫీసు

పోస్టుబాక్సు 1686, మదరాసు-1

CHITRA

ఈ బొమ్మకి తంగులు వెయ్యండి. మీరు తంగులువేసిన బొమ్మని వచ్చేనెల (జూన్)
చందమామ అట్టమీది బొమ్మతో పోల్చుకోండి.

మే, లోకచిడుదల

హజయల్క్ హారి
ప్రజాపతి మాలతి లక్ష్మీవారసు
నారాయణరావు ముకామల రంగిమూర్తి నిలంపేరి
పరంతాలు
డరిక్ గోపబండ్

మొదటి భాగము
మొదటి భాగము
మొదటి భాగము
మొదటి భాగము
మొదటి భాగము

సాహిత్య శాఖ

డి స్ట్రీ బ్యూటర్స్ :

అంధ్ర : గోకుల్ కృష్ణా ఫలిం డి స్ట్రీ బ్యూటర్స్ :: విజయవాడ
సీడెడ్, చిత్తూరు : జీవన్ ఫలింస్, గుంతకల్లు | నైజాము : జగత్ పెక్చర్స్, సికంద్రాబాదు
మైసూరు : అమృత్ పెక్చర్స్, బెంగళూరు | బొంబాయి : శ్రీనివాస్ పెక్చర్స్, గదగ్

ఇతర వివరాలకు : విజయలక్ష్మి ప్రొడక్షన్స్, మదరాసు - 17

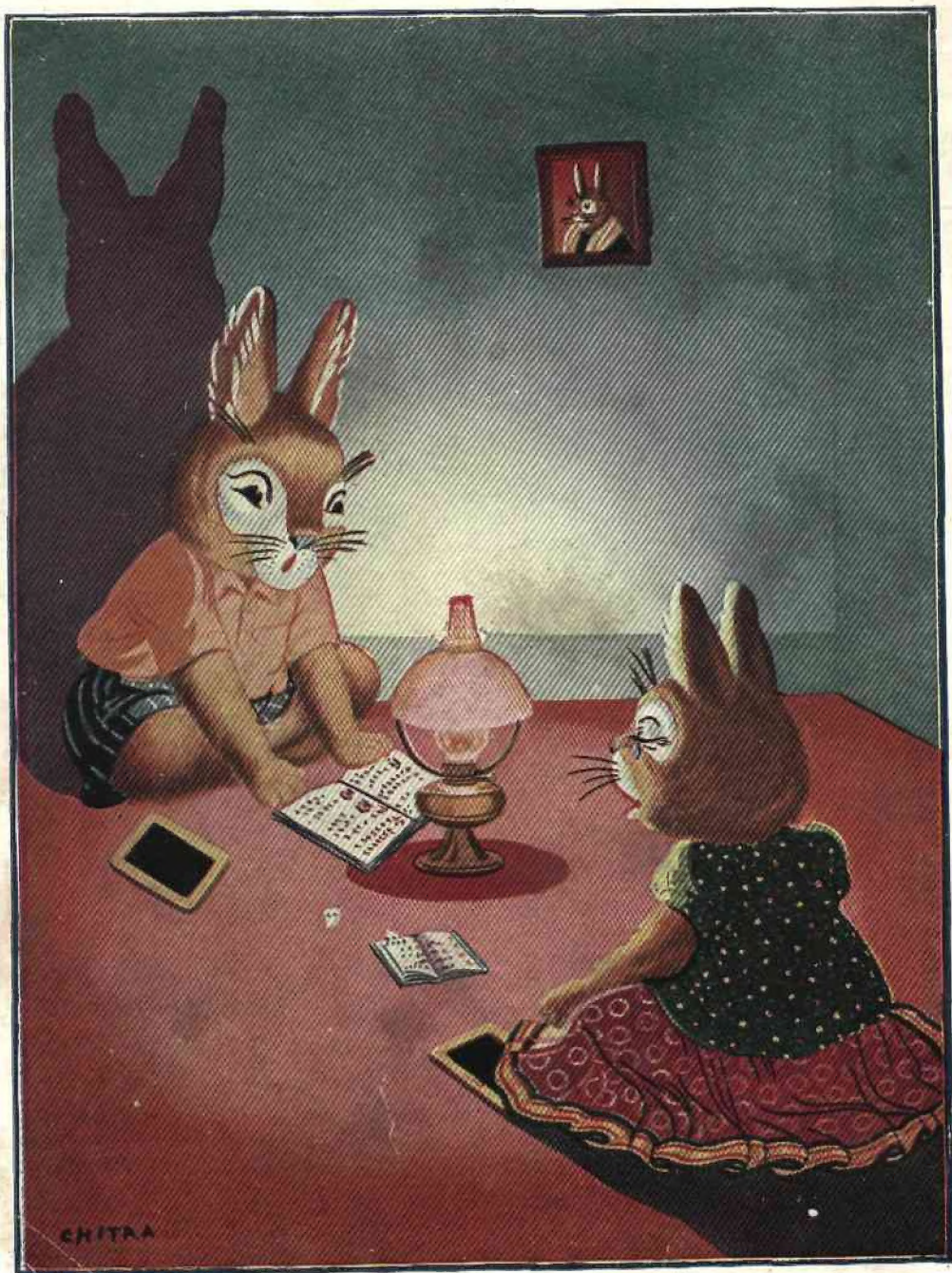

Chandamama, May '51

Photo by T. Suryanarayan

ಪರಾ ॥

‘పుస్తకం చించి, పైగా అలా చూస్తావేం...!’